

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזrob ואח'

בפני כב' השופט צבי גורפינקל

המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אניס

נגד

1. סמנדר נזrob – בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד חיון	הנאשמים
2. רומן אגרונוב – בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד מנדלמן	

הכרעת דין

בהתאם לסעיף 182 לח"פ [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיע על זיכוי הנאשמים. ביום 19.01.2010 הוגש לביהמ"ש כתוב אישום המיחס לנאים שלפנינו ביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמירות- עבירה לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

להלן פירוט עובדות כתוב האישום המיוחסת לנאים: בתוקפה הרלבנטית לכתב האישום, הועסקו הנאשמים כמאבטחיהם בנמל יפו (להלן: "הנמל") מטעם חברת שינר בע"מ.

במסגרת תפקידם היו הנאשמים אחראים, בין היתר, על שמירת הסדר והבטיחו בפרק הסמוך לנמל, ברוחב קדם בת"א- יפו (להלן: "הפרק"). בלילה 10.01. עobar לשעה 23:30, או בסמוך לכך, שהו יוסף ابو עיסא (להלן: "יוסף"), סامر ابو عمארה (להלן: "סامر") ו- ואליד מופלח (להלן: "וואלייד") (להלן כולם ביחד: "המתלוננים") יחד עם חברים, אדייב חפני, מור יצחק ועדן כנפו והבעירו אש במדורה בחולות, בסמוך לפרק ("המדורה").

בסמוך לאחר מכן, התפתחו אירועים בין הנאשמים ולאחר שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: "האחר") לבין המתלוננים, על רקע טענת הנאשמים, לפיה, לצורך הדלקת המדורה, השתמשו המתלוננים בקשרים ועץ מהפרק לאחר שתלשו אותו ממקומו.

במהלך העימות תקפו הנאשמים בצוותא חדא את המתלוננים, כפי שייתואר להלן: נאים 1 תקף את יוסף, שלא כדין, בכך שחבט בחזקה באגרונו בראשו של יוסף וזה נפל על הקrukע. בהמשך, בעוד יוסף מוטל על הקrukע, תקפו הנאים 2 והאחר, שלא כדין, את יוסף בכך שבעטו ברגליהם בגופו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזrob ואחי'

בسمוך לאחר מכן, שלף הנאשם 1 את נשקו ותקף באמצעותו את סאמר, שלא כדין, בפניו, וזה נפל על הקרקע. בעוד סאמר מוטל על הקרקע, תקפו, שלא כדין, הנאשם 2 והאחר את סאמר, בכך שבטעו בוגוף.

בשלב זה, פנה ואלייד לנשאנס 1 ושאל מדוע מכיסים אותם כך ונשאנס 1 בתגובה, תקף את ואלייד, שלא כדין, בכך שהכח באגרוףיו בראשו של ואלייד וטטר בפיו. בסמוך לאחר מכן, איים נשאנס 1 שלא כדין ובמטרה להפחיד את ואלייד ועודן, בכך שכיוון לעברם נשק וחורה להם: "לא לזווז".

בسمוך לאחר מכן, ניסה יוסף לעמוד על רגלו, אז הרים נשאנס 1 את נשקו באוויר וחורה למצלוניות וחבריהם שלא יזוזו.

כتوزאה מעשייהם של הנאים, נגרם ליוסף שבר בגולגולת ודימום מוחי. יוסף אושפז בבית חולים במהלךו, איבד את הכרתו, הונשם ונזקק לניטוח בגולגולתו. עם שחזרו יזדקק להמשך טיפול במסגרת שיקומית.

כتوزאה מעשייהם של הנאים, נגרם לסאמר שבר בלסת העליונה, שבר ליניארי בלסת התחתונה משמאלו ושברים בשינוו ובחלה ברגלו.

כتوزאה מעשייהם של הנאים נגרמה לאלייד חבלה בראשו.

במעשייהם אלה, חבלו הנאים בצוותא חזא במצלוניות, כאשר נשאנס 1 מצויה בנשק חם וגרמו להם חבלות חמורות.

סקירת התשתייה הראייתית שהוצאה לביהם"ש מטעם ה壯יה

ע.ת. 1 – סאמר ابو עמרא

העד תאר בחיקירתו הראשית כי בערב ה 10.01.09 שהה עם חבריו: יוסף וואלייד, אדייב, עדן ומור בטילת יפו. לפי העד, בעודם יושבים ניגש הנאשם 2 לעברם, יוסף שאלו האם מותר להדליק מדורה במתחם והנשאנס 2 השיב כי אכן מותר אולם אך ורק על חול הים ולא במדשאות. בהמשך, יוסף לחת קרש, "רפסודה" ממתחם בנייה שהיה סמוך למקומם והבהיר את האש על חול הים. בחולף כ 20 דקות הגיעו שני הנאים ומאבטחו נסphen לעברם, הנשאנס 1 נתן אגרוף ליוסף במצב, מבלי שהיו חילופי דברים. "אני לא שמעתי מילת, למרות שהיא לי". (עמ' 12 שי 12 למprocוקול) בעקבות המכח יוסף נפל לרצפה, לאחר מכן "הרghostי מכח ליד השפה העליונה, מהאקדח שהנאנס 1 שלף וגם איים עלי, על מור ועל עדן עם האקדח. הוא שבר לי את הלסת והשיניים... כתוצאה לכך נפלתי על הרצפה, הרghostי בעיטות ברגל מהנאנס 2". (עמ' 12 שי 13 – 15 למprocוקול)

העד תאר כי חברו אדייב ברוח לאור העובדה שנשאנס 1 שלף אקדח ולכן פחד, ואילו עדן ומור זעקו "משטרה" ובחולף 2 דקות נותר מאבטחה 1 בלבד ואילו השאר כבר לא היו בזירה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 01-01-24619 מדינת ישראל נזrob ואח'

באשר למשעים שנעשו כלפי וואlid, תאר העד כי טאשס 1 איים עליו באקדחת, ונתן לו אגרוף בראש באמצעות ידו.

העד תאר כי בפעם הראשונה שנטקו בנאשס 2 יוסף שוחח עימו והצעיר לו להצטרכו אליהם אולם הנאשס 2 סרב "הוא אמר שהוא שיכור והוא צריך להחליף משמרות והלך". (עמ' 13 ש' 8-7 לפרוטוקול)

בחקירהתו הנגידית לב"כ הנאשס 1 השיב העד את הדברים הבאים:

ב"כ הנאשס 1 הטיחה בפני העד את העובדה שבמשטרת מסר כי היה במקום עם שתי חברותיו, עדן ומור וายלו לא ציין את שמות שאר חברי שהיה בעת האירוע, העד השיב כי הוא השיב לשאלות השוטרים וכי הוא לא הסתיר את עובדת נוכחותם של שאר חברי ועובדת שהוא הגיע למשטרת ביחד איתם. (עמ' 13 ש' 28-23 לפרוטוקול).

ב"כ הנאשס 1 הפנה את העד לגרסתו של יוסף במשטרת לפיה בטרם הגיעו שאר החברים הוא ויוסף ישבו בלבד בטילתת. בכך השיב העד כי לאור העובדה שיוסף קיבל בראשו אין לסמן על הדברים שהוא מושר. "הוא התחרפן אחורי המכות, הוא לא משקר" העד שבעל טענותו כי הוא, וואlid, אודיב ויוסף היו ביחיד בטילתת ומאותר יותר הctrspo שני החברות עדן ומור וכי הוא לא שמה וודקה בלבד עם יוסף קודם לכן. (עמ' 14 ש' 4-1 לפרוטוקול)

באשר לכמות האלכוהול שנצרכה באותו הערב השיב העד כי הגם שהגיעו למקום עם בקבוק וודקה במתירה לשותות, כמעט ולא הספיקו לצורך ממן מהרגע שה הגיעו ועד לקרות האירוע חלף זמן מועט.

כשועמת עם הדברים שמסר במשטרת לפיהם כלל לא שתו וודקה באותו הערב וכי לא פתחו כלל את הבקבוק וכן עומת עם דברי עדן במשטרת לפיהם הם כן שתו וודקה השיב: "זה נכון, פתחנו את הבקבוק, יתכן שהיא שתתה, אני לא שתיתי, לא הספקתי לשותות". (עמ' 14 ש' 14-7 לפרוטוקול).

ב"כ הנאשס הטיחה בפני העד העובדה שאחד השוטרים שהגיעו לזרחה ראש מזכר לפיו הוא הדיף ריח של אלכוהול, בכך השיב, כי היה על השוטר לבצע בדיקה ואילו השוטר לא ביצע.

בהמשך הפנה הסגورية את העד לדוח' רופא מביה"ח תה"ש משעה 03.44 לפיו לא ניתן לבדוקו אלא רק לאחר התפכחותו, השיב העד כי לא היה שיכור וכי הסיבה שעורר מהומה נעוצה בחוסר רצון ביה"ח ולפsson לספק לו אמבולנס מנת שישיו לביה"ח תה"ש, שבו יש רופא פה ולסתה. כמו כן, טען כי נופף בידיו מאוחר ורצו לתפור לו את הפציעים ללא הרדמה (עמ' 14 ש' 28-20 ועמ' 15 ש' 1-2 לפרוטוקול)

כמו כן, טען העד כי טענת הנאשמים לפיה היה ברשותם סכין אינה נכונה. (עמ' 14 ש' 16-17 לפרוטוקול)

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"ש 19-01-24619 מדינת ישראל נזורה ואח'

הווצה לעד שורה של תמונות , העד לא זיהה את התמונות , לא של המדורה ולא של הקרים , אך ציין כי ייתכן ומדובר באוצר הארץ. (עמ' 15 ש' 9-6 לפרטוקול).

העד הכחיש כל תאום גרסאות ביןו לבין שאר העדים שנכחו בארץ. כמו כן, העד נשאל何必 מורה טוענת כי הנאים 2 השיב להצעת יוסף לחייב למדורה במילוי: " לא תודה " וכי לא מסרה כי הנאים 2 טוען בפניהם כי הוא מסטול וצריך לסיסים משמרות. לכך השיב העד כי הוא עומד על גרסתו כי אלה היו מילוטיו של הנאים 2.

העד טוען כי האש לא כבתה וכי לא נדרשו להם עוד קorrisים לצורך שמירת הלבה וכי משך הזמן בו ישבו עד קרות המקרה היהחצי שעה. (עמ' 15 ש' 21-19 לפרטוקול).

העד נשאל להבדיל הגרסאות בין גרסתו לגרסה של עד במשטרת. בעוד עד מתחייב כי יוסף ניגש וAKER עצים שתמכנו בעצים בפרק לצורך תחזוק המדורה, טוען העד במשטרת כי חס לא ללחוץ מוטות. בעדותו בבייחמיש השיב כי הוא לא ראה שיטוף הלהק והביא את הקרים המדוברים ולכנו הוא עומד על גרסתו. (עמ' 15 ש' 26-22 לפרטוקול).

העד עומת עם גרסתה של עד לפיה אחד המאבטחים צעק לעברים מדוע לקחו את העצים וכי הם יפותרו בעקבות מעשייהם ולאחר מכן נתנו לسامר אגרוף בפנים. לפי העד הוא אינו זוכר את ההשתלשות שתוארה וכי לטענותו לא היו כל חילופי דברים קודמים , אלא החלו להרביץ מבלי לומר מילה קודם. עוד הכחיש כי איימו על המאבטחים עם שברי בקבוק וודקה (עמ' 16 ש' 3-6 לפרטוקול)

העד תאר כי הנאים 1 תקף את יוסף באמצעות אקדח שהיה בבעיטה שחור (עמ' 16 ש' 17-15 לפרטוקול).

העד נשאל מדוע זה לא ציין לשוטרים בהזדמנות הראשונה שהותקף /אוים באמצעות אקדח אלא כל שוטר הוא כי קיבל אגרופים לפנים, העד השיב כי לא יכול לדבר לאור הפצעה בשפה. (עמ' 17 ש' 28-25 לפרטוקול).

העד ציר שרטוט ועליו מיקם את כל המעורבים , השרוטט הוגש וסומן נ/1. העד לא זכר היכן עמדו עדן וואילד בשעה שקיבל את האגרוף, אולם הוא זוכר כי נפל לאחר מכן החול וכי כל פניו היו מכוסים חול. (עמ' 16 ש' 28-26 לפרטוקול).

טען שהוא ואילד ברוח מהמשטרה השיב כי וואילד לא ברוח מהמשטרה השיב העד בשלילה וטען כי וואילד נבהל מהאקדח השלוף ولكن ברוח. (עמ' 17 ש' 5-1 לפרטוקול).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נ' נזרוב ואח'

העד טען כי הגם שבמשטרת ציון כי קיבל ממабטח אחד בוקס ומabayach אחר איים על עדן ואלייך באקדח שלא יוזזו הוא התכוון שהם המשיכו להרביץ באגרופים ובעיטות... "קיבלתני גם מכח מהאקדח, גם בוקס וגם בעיטות". (עמ' 17 ש' 15-12 לפרטוקול).

העד עמד על כך שראה בעיניו אקדח וכי חש כי קיבל מכח מאקדח ולארח מנק הנאש 1 איים על עדן ואלייך. (עמ' 17 ש' 19-16 לפרטוקול).

העד הבהיר את טענת הסגירות כי העדים תיאמו ביניהם את גרסאותיהם, בין היתר בנוגע לשאלת כמות המאבטחים ששחו בזירה בעת התקיפה. (עמ' 20 ש' 3-1 לפרטוקול).

הסגירות תחקרה את העד בנוגע למנייעו והעד אישר כי הוא טובע את חברות השמירה אך לדבריו גרסתו היא גרסתאמת: "לא ערכנו עצים ולא לקחנו קרשים למדורה, לא היינו שיוכרים כשישבנו בפארק ולא תקפנו קשייש..." (עמ' 20 ש' 19-15 לפרטוקול)

העד טען כי לא תאמ העמדות עם שאר חברי וכי זו לא הסיבה שלא השיב לשאלות השוטרים בביה"ח, אלא מאחר ולא חש בטוב לאחר והיה פצוע בפיו, "לא הרגשתי טוב, רציתי שיילך... אך לא בכלל שרציתי לחשב מה אומר" (עמ' 22 ש' 12-9 לפרטוקול).

העד הבהיר כל החזקת סכין ושימוש בשברי זכוכית או בקרשים בוערים להתקפת המאבטחים. (עמ' 22 ש' 28-17 וכן עמ' 23 ש' 6-3 לפרטוקול).

בחקירה הנגדית לעו"ד מנדמן השיב העד את הדברים הבאים:

העד טען כי על אף העובדה שציין במשטרת כי בקבוק הוהדק כלל לא נפתח באותו הערב, הכוונה הייתה שהם שתו ממש מעט. כשהעומת עם דבריו אוטם אמר בחקירהו במשטרת, ביום 11.1.10: "אני לא שתייתי אלכוהול, לא הטפכנו לפתח את הבקבוק" השיב כי התכוון כי שתה מעט אולי כוסית.

העד הדגיש כי לא התכוון להסתיר עובדת השתייה מהמשטרת (עמ' 23 ש' 28-20 לפרטוקול)
העד טען כי יוסף מסר דברים שאינם משקפים את הדברים שאரעו וזאת לאור המכחה שקיבל בראשו, בין היתר העוד שיווסף טען כי טרם האروع היה ויכול קודם בין העד למabayach. לרשות העד לא קדמו למכות כל חילופי דברים או יוכחות. (עמ' 24 ש' 14-7 עמי 25 ש' 2-1 לפרטוקול)

העד הבהיר כי החזק סcin באותו הערב. (עמ' 25 ש' 23-22 לפרטוקול)
העד טען כי היו שלושה מאבטחים במקום ולא רק שני הנאים. כמו כן טען כי המabayach השלישי לא הרביץ, על אף העובדה שבמשטרת טען כי נאש 2 ומabayach נסף בעטו בו. (עמ' 25 ש' 19-8 לפרטוקול)

העד נשאל מדוע בביה"ח לא היה מוכן לשוחח עם השוטר וביקש לדבר קודם עם עו"ד, בכך השיב כי הייתה לו כוונה להגיש תלונה נגד השוטר במח"ש. (עמ' 26 ש' 15-11 לפרטוקול).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נ' נזרוב ואחר'

ע.ת. 2 – וואליד מופלח

בחקירהו הראשית סיפר כי בעוד הוא וחבריו אדייב, סامر, יוסף, מור ועדן ישבו בטיילת מסביב למדורה על החוף, הגיעו שלושה מאבטחים והתחילה לתקוף אותם מבלוי שיקדמו לכך חילופי מילים לפי העד, לא כל השלווה תקפו אלא נאשס 1 בלבד. הוא נתן מכח ליוסף בפנים שבعقبותיה יוסף התמוטט על הרצפה ולא קם, לאחר מכן נתן מכח לסامر אשר גם הוא נפל על הרצפה ואילו גם הוא קיבל מכח מהנאשס 1, אבל הוא לא נפל או נפצע. בשלב מאוחר יותר יוסף קם, הקיא דם והתחילה ללכת ואילו סאמר היה עדים על הרצפה. "הlecתי אחורי יוסף ולא חזרתי, הבנתי שהוא הולך הביתה...לא הייתה כשבאה המשטרה" (עמ' 27 שי' 27-12 לפרטוקול).

העד לא הבחן במשאי שני המאבטחים הנוספים.

העד הוסיף כי לפני המכות הוא שאל את הנאשס 1 "מה עשו" ולטענתו נאשס 1 השיב כי הם שברו עצים. בהמשך תאר העד כי הנאשס 1 אמר: "אל תזוז כי המשטרה בדרכך" בעודו מכונן אקדח לעברו ולבסוף עדן. לפי העד הוא הבחן באקדח בידו עוד בשלב בו קיבל את המכחה. (עמ' 28 שי' 4-1 לפרטוקול)

בחקירהו הנגדית לעו"ד חיון השיב העד את הדברים הבאים

העד נשאל האם הוא וسامר דיברו על המקרה לפני הודעתם במשטרה, והאם הגיעו יחד לחקירה. לכן השיב העד כי השניים לא הגיעו יחד ולא חלקו מוניות בהગעתם למשטרה, يوم לאחרת המקרה, וכי לא ראה את סامر לפני שמסר את עדותו פרט לביקורו בבייה"ח, אולם שם לא שוחחו מאוחר וسامר היה בטיפול באותו הזמן. (עמ' 28 שי' 10-7 לפרטוקול)

העד ציין כי הם הגיעו לטיילת חצי שעה לפני קרונות הארווע. בשעומת עם גרסתו במשטרה, ממנה עולה כי באירוע התרחש כ-45 דקות לאחר שהגיעו למקום, השיב תחילת שייתכן אולם בהמשך חזר בו ו אמר כי לא ייתכן שכן הוא לא הספיק לשותות, ולאחר מכן תיקן עצמו ואמר כי שתה פתוחות מכוון של וודקה מסוג פינלנדיה. (עמ' 28 שי' 17-11 לפרטוקול)

העד נשאל מה עשו שכבתה האש ולכך השיב כי האש לא כבתה וכי הדם הדליקו את הקרשיס רק פעמי אחת ומשכך לא הלכו לחפש קרשיס נוספים. (עמ' 28 שי' 21-18 לפרטוקול)

בשעומת עם גרסתו של עדן לפיה יוסף וואליד הלכו והביאו 2 קרשיס שהיו קשורים לעצים, השיב כי הוא לא ראה את ההתרחשויות הניתן על אף העובדה שעמד בסמיכות למדרשה. (עמ' 28 שי' 22-26 לפרטוקול)

העד אישר כי הסיבה להגעתם לפארק הייתה לשותות אלכוהול. (עמ' 28 שי' 18-27 לפרטוקול)
העד אמר כי הוא לא ראה את עדן שותה אלכוהול וכי הוא מכיר שנים והוא אינה נהגת לשותות, זאת חרף גרסתו של עדן במשטרה לפיה: "שתיינו וודקה". (עמ' 29 שי' 2-1 לפרטוקול)

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נ' נזרוב ואח'

העד עומר עם מזכירו של השוטר שהגיע למקום שהרייך ריח אלכוהול, דו"ח חדר מיוון ממנו עולה כי סאמר היה שיכור כמו גם הודיעו של יוסף ממנה עולה כי הם היו שתויים לכל אלו השיב העד כי הם שתו קצת מעט, לא יותר מכך. (עמ' 29 ש' 10-3 לפרטוקול)

העד הבהיר טענת ההגנה כי טרם הקטעה הגיעו רק שני מאבטחים וכי הם ניסו לדבר איתם קודם. כמו כן, הבהיר טענת ההגנה לפיה יוסף קיבל את המכחה הראשונה מסווג שהחזיק קרש עץ בעור ביד ואים על המאבטחים. (עמ' 29 ש' 29-11 לפרטוקול)
הווצהו לעד מס' תמונות, העד לא זיהה את הקרים.

העד טען כי דבריו במשפטה לא היו נכונים וכי הוא לא ראה את המכחה שסאמר קיבל שכן סאמר עמד מאחוריו. (עמ' 30 ש' 11-6 לפרטוקול)

כמו כן, העד הבהיר טענת הגנה נוספת לפיה סאמר החזיק בקבוק וודקה שבור ואים על הנאש 1. העד המשיך וטען כי היה רק בקבוק וודקה אחד אשר היה לצידו "הבקבוק היה מלא, ועובדת שהוא נשאר במקומו." (עמ' 30 ש' 18-12 לפרטוקול)

כשנשאל באשר לאגרוף ש يوسف קיבל השיב: "את האגרוף ש يوسف קיבל ריאתי, בדיק מה היה לא ריאתי, היה חשוק, זה היה בהפתעה. ריאתי שהוא תקף אותו, אך במה לא ריאתי, הוא נתן אגרוף בפנים. לא ריאתי מה היה לו ביד." (עמ' 30 ש' 28-22 לפרטוקול)

העד הבהיר תאום עדותינו לבין חבריו. (עמ' 30 ש' 18-27 לפרטוקול)
לගסתו של העד גם הוא קיבל מכחה ואין לו הסבר מזוע אדיב, מור ושאר החברים לא העידו על כך. (עמ' 31 ש' 8-6 לפרטוקול)

העד עומר עם דבריו במשפטה מהם עולה כי היה ויכול בין המאבטחים: "צעקתי עליו מה קרה, מה עשינו ואז המאבטח נתן לי אגרוף בראש..." לכך השיב העד כי חילופי הדברים היו לאחר שנאש 1 נתן לו את המכחה ולא לפני ולאחר מכן הנאש 1 ציוון אליו ולעוזן אקדח ואמר להם לא לזור כי המשטרה בדרך. (עמ' 31 ש' 14-9 לפרטוקול)

העד תאר כי למרות האIOS של הנאש 1 הוא הילך ולא חיכה למשטרה על מנת לספר להם מה עוללו לו לחבריו, הוא לא ברוח אלא הילך עם יוסף כי הוא קם מודם. העד לא ידע להסביר כיצד זה המאבטח נתן לו ללקת חרף האIOS באקדח. (עמ' 31 ש' 19-15 לפרטוקול)

העד אישר כי המאבטחים הם אלו שהזעיקו את המשטרה בשלב מוקדם (עמ' 32 ש' 7-6 לפרטוקול)
העד הבהיר כי עזב את המקום כדי להזעיק עוזרת חבריו מיפו, כמו כן, הבהיר כי מורה הזעיקה את עוזתו של רמאדן. (עמ' 32 ש' 6-1 לפרטוקול)

העד נשאל האם הוא בטוח כי היו 3 מאבטחים נוכחים ולכך השיב כי הוא זוכר בוודאות כי היו שלושה. (עמ' 32 ש' 23-19 לפרטוקול)

בית המשפט המחווי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נ' נזרוב ואחר'

העד הופנה לעימות ביןו לבין הנאשם 1 בו הוא טען כי בעטו בו ולא הזכיר כלל כל אגרוף, בכך השיב כי מדובר בבלבול וכי הוא כן קיבל מכחה. (עמ' 33 שי' 5-2 לפרטוקול)
העד חחש ניסיון גניבת נשק מהמאבטחה. (עמ' 33 שי' 7-8 לפרטוקול)
העד הופנה לתצלומים אך לא זיהה את המקום והחשש שימושם בשברי בקבוק או בקשרים בווערים לצורך ניסיון תקיפת המאבטחים. (עמ' 33 שי' 21-12 לפרטוקול)

ע.ת. 3 - אדיב חפני

בחקירהתו הראשית השיב העד את הדברים הבאים לשאלות התובעת:

העד תאר כי הוא וחבריו (יוסף, ואיליד, סאמר עדן ומור) יצאו בכוונה לשותות אלכוהול לפארק הסמוך לבתו בטילת יפו. בעודם יושבים ניגש הנאשם 2 והם שאלו אותו אם מותר להם להזליק מדורה והניל השיב שכן אולם רק על החול ולא על מתחם החדש או המדרכה. הם מצאו קרש, משטה על החול והדליקו אותו. לאחר שהמדורה בערה הגיעו שלושה מאבטחים, אחד מהם גבוה עס כובע אשר נתן ליוסף בוקס. הוא איננו מזוהה מאחר והוא חזוק. העד הוסיף כי הוא ברוח מאוחר וראה אכן והניל השיב ממה בפנים באמצעותו ושלף אותו לעברים. העד הוסיף כי הוא ברוח מאוחר וראה את האקדח ופחד. כמו כן, הוסיף כי אחראי שהוא בבחין במאבטח רודף אחורי והם ברחו. באשר לשני המאבטחים הנוספים העד לא הבין במשיחם. העד ציין כי קודם למכות לא היו כל חילופי דברים ביניהם לבין המאבטחים ולכך לא ברור לו מדוע החל להכות בהם. (עמ' 37 שי' 9 עד עמ' 38 שי' 22 לפרטוקול)

בחקירהתו הנגדית השיב העד את הדברים הבאים לשאלות עוייד חיוון:

העד נשאל למטרת הגעתם לפארק וזה השיב כי לצורך שתייה, אולם הוא וחבריו לא שתו יותר מחצי כוס וודקה כל אחד. הוא אינו זוכר כי חבירו היה שתוים והתיעד על עצמו כי לא היה שתיי, חרף הודיעתו של יוסף במשטרת. העד טען כי האירוע התרחש 5 דק' לאחר שפתחו את בקבוק הוודקה מסוג פינלאנדיה. (עמ' 38 שי' 25 – עמי 39 שי' 20 וכן עמי 40 שי' 10-9 לפרטוקול)

העד לא זכר כי חבריו עקרו קרשים שתמכו בעצים בפארך לצורך הבערת המדורה. (עמ' 39 שי' 27-31 לפרטוקול)

לעד לא היה הסבר כיצד הבקבוק היה ריק למטרות שהם שונים כי"כ מעט. כמו כן, לא היה לו הסבר כיצד זה הבקבוק שבור, הוא חחש טענת ההגנה כי הם איימו על המאבטחים באמצעותו. (עמ' 40 שי' 28-29 לפרטוקול)

הווצה לעד תצלומים של הזירה ושל קרשים בווערים כמו גם בקבוק פינלאנדיה שבור – לכל אלה לא היה לעד הסבר. (עמ' 41-40 לפרטוקול)

העד נשאל האם הוא תאם את גרסתו לגרסת חבריו, העד השיב על כן בשילילה וטען כי הוא נשאר בቤתו למשך תקופה לאחר המקרה לאור הפחד שתקפו. (עמ' 41 שי' 13-9 לפרטוקול)

בית המשפט המחווי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נ' נזרוב ואח'

העד טען כי ברוח לפניו אמרו שהמשטרה מגיעה, וכי הוא ברוח מאוחר וראה את האקדח ופחד. (עמ' 41 ש' 21-18 לפרטוקול)

כשעומת עם גרסתה של עוזן כי הם עקרו עצים כדי להבעיר את המודורה השיב כי כל מה שהוא ראה זה המשטח הראשון שהם הדליקו וכי לא ראה את מה שעדן סיפרה למורת שעמד ליד המודורה. (עמ' 41 ש' 33-30 וכן עמ' 42 ש' 2-1 לפרטוקול)

העד טען כי לא שמע את אמרתו של המאבטח בזמן שלפניהם את הנשק "אל תזוזו כי המשטרה בדרכך", למורות שזו גרסתם של כמה מחבריו. (עמ' 42 ש' 24-22 לפרטוקול)

העד נשאל האם ייתכן והמאבטח החזיק פנס והניל השיב בשלילה. (עמ' 42- ש' 25 – עמ' 43 ש' 5 לפרטוקול)

העד תאר כי לא קדם כל וויכוח למכות שקיבלו. (עמ' 43 ש' 16 לפרטוקול)

העד נשאל כיצד זה לא הזמין משטרת אם הוא כ"כ פחד והשאריר את חבריו מאחור כשנחש מכוון כלפיים, שכן השיב כי הוא פחד והיה בפאניקה וקדם כל הוא דאג לבטחונו ולשלומו. העד חכחיש כי ברוח מסוים שפחד כי יצורו. (עמ' 43 ש' 27- עמ' 44 ש' 29 וכן עמ' 45 ש' 25-16 לפרטוקול)

העד נשאל מדוע לא התקשר לאmbولנס אם השאיר את יוסף במצב כ"כ אנוש, העד שב ואמר כי פחד וכי דאג לשלומו ובטחונו. (עמ' 44 ש' 30 – עמ' 45 ש' 6 לפרטוקול)

העד עמד על טענתו כי הגינו שלושה מאבטחים וכי הוא לא תאם את גרסתו על חבריו על אף העובדה שהוא אינו זוכר ואין ידוע לתאר את המאבטח השלישי או את מעשו. (עמ' 46-45 לפרטוקול)

עת. 4- יוסף אבו – עיסא

העד תאר את התשלשות האירועים הבאה בחקירהו הראשית:

העד סיפר כי הוא וחברו סאמר עשו סיבוב בפרק ואח"כ חזרו לטיילת החדש ביפו כשהיתה בידיהם שתיה חריפה מסוג וודקה. העד תאר כי שתי כ 2 כוסות, לפני הגעת סאמר הוא שתי כוס. הוא סיפר כי ואליד והבנות הצערפו יותר מאוחר ואח"כ הם הדליקו מדורה על החול.

העד סיפר: "ישבנו שם, והדלקנו מדורה על החול. בא שומר (נאמש 2), נהיה וויכוח על עצים זהה, טענו שנגבנו עצים. למורות שאני ואליד הכננו משטח איתנו לטיילת, כי בטיילת עצמה אין משטחים. שברנו את העצים של המשטח והדלקנו מדורה על החול. אח"כ הלק השומר, חזרו אח"כ הוא ועוד אחד (נאמש 1). אני היתי עומד עם הגב אליהם...פתאום הופתעת במקה...קיבלתי מכחה בפנים, ומהמכה הזאת נפלתי, מה קרה אח"כ המשיכו לתת לי מכות, לא זוכר כלום איבדתי את ההכרה." (עמ' 47 ש' 17-7 לפרטוקול)

העד ציין כי מי שהכח אותה היה הנאשס 1, אבל אינו יודע מי הכח אותו לאחר שנפל על הארץ, שכן היה כבר מחוסר הכרה. (עמ' 48-47 לפרטוקול)

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזrob ואח'

העד ציין כי כשוחר להכרה הוא התעורר לאחר ניתוח , לאחר 5 ימים, הוא התפלא ושאל את האחות שהחליפה לו אינפוזיה היכן הוא. העד טען כי זכרונו נפגע מהפציעה וכי הוא נוטל כדורים ויש לו בעיות שינה. (עמ' 48 ש' 23-7וכן עמי 49 לפרטוקול) העד תאר כי המרחק מזירות האירוע לבתו הוא מרחק של 3 دق' הליכה לכל היוטר (עמ' 49 ש' 17-13 לפרטוקול)

בקירתו הנגידית לעוזד חיוון השיב העד את הדברים הבאים:

העד נשאל כיצד זה במשטרת טען כי הוא זוכר שרך לבתו ואילו בבייחמ"ש תאר כי זכרונו הראשון הוא מחרך התאוששות בבייח'ת. בכך השיב כי חקירותיו נגבו בעודו היה מטושטש ולבן לא חתום עליהם. (עמ' 50 ש' 17-6 לפרטוקול)

העד תאר כי היו חילופי דברים , מעין ויכוח עם המאבטח הראשון שהגיע, עם המאבטח שהגיע לבדו ואז החל (נאם 2) באשר למזרחה וכי בשלב השני לא היו כל חילופי דברים וכי הוא קיבל את המכה בהפתעה. (עמ' 50 ש' 31-18 לפרטוקול)

העד תאר כי הוא עמד עם הגב ולבן קיבל את המכה מאחוריו : " עמדתי עם הגב, סאמר היה לידיו, באה מכיה מאחוריה" (עמ' 51 ש' 5 לפרטוקול)

העד הכחיש תאום עדויות (עמ' 51 ש' 20-10 לפרטוקול)

העד עומר עם דבריו במשטרת מהם עולה כי התנהל ויכוח שקדם למכות , כשמלו עמדו שני מאבטחים ואילו במהלך הויכוח אחד המאבטחים נתן לו מכח בראש העד השיב כי הודעתו נלקחו כשהיה מחוסר הכרה ומטושטש ולבן סרב לחותם וכי הדברים הנכונים אינם דבריו במשטרת אלא הדברים אותם מסר בעדותו בבייחמ"ש. (עמ' 51 ש' 24- 52 ש' 11 לפרטוקול)

ב"כ הנאשם הפנתה את העד בכך כי מדובר במשטרת עליה כי הוא סאמר וואלייך רכשו ייחידי את בקבוק הבודקה והגינו לטיללת מצוידים בבקבוק ואילו בבייחמ"ש העיד לרשותה כי שתה עד לפני שפגש את סאמר, טענת הסגנורית היא כי השני נגרשה נבע מהרצון של העד להסביר את פער הגרסאות בין גרסתו ואלייך וסאמר . לפי גרסתו של העד הם היו שתויים ולפי עדותם בבייחמ"ש הם שתו רק חצי כוסית. בכך השיב העד : " מהבקבוק שהבאנו לא הספקנו לשותות אפילו חצי, אני שתית שתי כוסיות, הם מזגו כל אחד כוס, הגיעו לחצי והיה המקרה". (עמ' 53 ש' 30- 54 ש' 12 לפרטוקול)

העד אישר כי המאבטחים טענו כי הם עקרו עצים וגבנו קרשים (עמ' 54 ש' 27-26 לפרטוקול)
העד טען כי הם הביאו את העץ להבערת המדורה מאзор שהוא ליד ביתו (עמ' 54 ש' 20-18 לפרטוקול)

כשועמת העד עם טענת עדן כי הוא הילך לעקר עצים הוא הכחיש מכל וכל הטענה. (עמ' 55 ש' 7-3 לפרטוקול)

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נ' נזירוב ואח'

לפי העד, שנכבהתה המודורה הוא הילך לחוף והביא משם עצים וכן הביא עצים מלמעלה שם היו משטחים. (עמ' 55 ש' 13-12 לפרטוקול)

ב"כ הנאשם 1 הטיחה בפניו העד את הדברים שמסר במשטרת בשורות 20-18 מלהן עולה כי הוא וسامר טילו בטילת, שתו וודקה, היו שתויים אבל לא באו לריב או לגנוב, העד אישר כי זו האמת ולטענתו שתה וודקה אך לא בנסיבות כזו שלא היה אחראי על מעשיו אלא שתה כוס אחת ולאחר מכן עוד שתי כוסות. (עמ' 55 ש' 33-27 לפרטוקול)

לפי דבריו העד על אף העובדה שעמד עמו הגב למאבטחים, הנאשם 1 נתן לו מכח בפנים מהצד. (עמ' 56 ש' 28-21 לפרטוקול)

העד הכחיש בתוקף טענת ההגנה לפיה הם זרקו על המאבטחים בקבוק וודקה וניסו לתקוף את המאבטחים באמצעות קרש בוער. (עמ' 56 ש' 32 – עמ' 57 ש' 29 לפרטוקול)

הסגורירות הציגה לעד תצלומים והעד לא זיהה אותם.

העד הכחיש טענת הסגורירות כי הסיבה לנפילתו היא שכורותו (עמ' 58 ש' 23-22 לפרטוקול)

העד סיפר כי לאחר שקיבל את המכחה, סאמר רצה לגשת אליו ולסייע לו אבל המאבטחים מנעו זאת ממנו והרביצו לו. לאור תאור זה של הדברים שאלת העד הסגורירות, כיצד הוא זוכר את ההשתלשות זו, שכן לטענותו הוא קיבל מכח בראש ואייבד את ההכרה. בכך השיב העד כי הוא אייבד את ההכרה מהמשך המכות שקיבל. אז עימתה אותו הסגורירות עם גרסתו לפיה קיבל מכח אחת ואיבד את ההכרה מיד. העד טען כי היא טועה וכי הוא קיבל מכוח נוספת. (עמ' 58 ש' 32 – עמ' 59 ש' 24 לפרטוקול)

ב"כ הנאשם 1 שאלת העד כיצד ייתכן שהוא אינו זוכר דבר, וטען שהייה מחוסר הכרה והתעורר רק בבייה"ח כשהאהות לצידו, אבל בפועל הוא קם וברוח כשמעו שהמשטרה מגיעה, העד הפנה לממכים הרפואיים (עמ' 61 ש' 32 – עמ' 62 ש' 6 לפרטוקול)

העד השיב לשאלת ביהם"ש כי אינו זוכר האס קיבל מכח בראש באמצעות אקדח, חרף העובדה שהיו מקומות בהם העד שכן (עמ' 60 ש' 21-1 וכן עמ' 61 ש' 6-2 לפרטוקול)

העד אישר כי הוא טובע את חברת האבטחה על הנזקים שנגרמו לו אך טען שאינו מעיד לאור אינטראסים כלכליים שלו (עמ' 64-65 וכן עמ' 66 ש' 9 לפרטוקול)

העד נשאל אודות עברו הפלילי אשר מכיל עבירה של גריםת חבלה חמורה והעד השיב כי מדובר בריב שהתגלו בין בת זוגו במהלכו נתן לה מכחה. כנס煞אול אודות עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו המצויה אף הירא ברישום הפלילי, השיב: " לכל בן אדם יש צזה. לי אין שום דבר עם שוטרים או עם מאבטחים. חוץ מהמקורה הזה מתי היה לי מקרה עם מאבטחים בעבר? " (עמ' 65 ש' 21-19 לפרטוקול)

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזrob ואח'

בחקירתו הנגדית לעו"ד מנדרמן, ב"כ הנאש 2 השיב העד את הדברים הבאים:

הסניגור הטיח בפני העד את העובדה שחרף טענתו כי אין לו עניין עם מאבטחים ו/או שוטרים הוא הגיש תלונה נגד שלושה שוטרים במחיש ובעקבות התלונה הוגש נגדם כתב אישום בביהמ"ש השלום בת"א והשלשה זוכו. העד אישר כי הוגשה תלונה והעד כי לא היה מודע כי זוכו. גם בהמשך אותה פרשה טען העד כי אחד השוטרים נגחו לו בראש ונגרמו לו חבלות חמורות כתוצאה מאלימות השוטרים. لكن השיב העד בחיזב. כshawות עם הטענה כי באותו מקרה אף החזיק בסיכון ונרג בשירות השיב, כי זה אינו המקרה שלפנינו. (עמ' 68 ש' 22-3 לפרטוקול)

ע.ט. 5 – עדן כנפו

העדת העידה את הדברים הבאים במסגרת חקירתה הראשית:

העדת סיירה כי היא וואליד, מורה, יוסף, סאמר ואדיב ישבו בטילת ביתו ונאש 2 עבר לצידם ודייבו איתו בוגעם ושאלו אותו האם ניתן להדליק מדורה, והניל השיב שכן אך רק על החול, החברים המשיכו לצחוק איתו, הציעו לו לשנות מהו אף הוא סרב, אמר שהוא כבר מסטול והلن. יוסף וואליד הלכו להביא רפסודה שהיתה ליד פח והם הדליקו אותה על החול. בחלוף כחצי שעה האש כבתה ווילך והביא 2 קרשים שנעודו לתמוך בעציים חדשים והם הדליקו אותם. אז הגיעו אש כבתה ווילך והביא 2 קרשים שנעודו לתמוך בעציים חדשים והם הדליקו אותם. הראתה את המדורה והמאבטחים הלכו לכיוון העציים והairoו עס פנסים, והבחינו כי الكرשים נלקחו. המאבטחים חזרו והנאש 2 שוחרר לעברם בנסיבות רבת יותר, נתן ליוסף, שעמד עם הגב אליו, בוקס ליד העין, יוסף נפל על הגב ונחבט בראשו. בינו לבין הנאש 2 עם עוד 2 מאבטחים, הנאש 2 ראה את המדורה והמאבטחים הלכו לכיוון העציים והairoו עס פנסים, והבחינו כי الكرשים נלקחו. המאבטחים חזרו והנאש 1 שוחרר לעברם בנסיבות רבת בעט בו. בעודו השישי החלו לבועט בו, בעודו שרוע על הארץ ואינו מסוגל להגיב, נאש 1 לא השיב כי לא לקחו ונאש 1 נתן לו בוקס ליד הפה באמצעות חפץ שהחזיק בידו וسامר נפל ואחד המאבטחים הנוספים בעטו בו. וואליד פנה אל נאש 1 ושאל מודיעם אם לקחו את الكرשים, סאמר בטעתו. ואילו נאש 1 פנה לסامر ושאל מודיעם אם לקחו את الكرשים, סאמר נפל ואחד השיב: "שותוק, אל תתערב, يا בן זונה" וואליד אמר לו, ומה אתה מקלל, ונאש 1 נתן לואליד בוקס עם האקדח, לאחר מכן שלפו מהמותן. העדת הוסיפה כי היא התקרבה על מנת לראות מה קרה עם יוסף שלא קם כל אותה העת, אז הנאש 1 שלף את האקדח לעברת והורה שאיש לא יזוז עד שלא תגעה משטרת. לאחר מסי וגעים יוסף קם, הקיא, הסתווב, הנאים דיברו איתו, אמרו בו ניקח אותך אל הקרים ונטגור את הכל, הם התכוונו שלא קרה כלום וכולם ילכו, כך הוסיף העדת יוסף החל לлеч וואליד אחריו. לפי העדת, כמשמעותה הגיעו הם שאלו את המאבטחים מודיע תקפו והנאש 1 השיב כי מחר יראו שאין קרשים ויזרקו אותם מעבודתם.

העדת הוסיף וכי המשטרה הגיעו למקום, הנאש 2 והמאבטח השלישי הלכו לפתח את השער ונאש 1 נשאר אתם, העדת ציינה כי גם היא הזעיקה משטרת.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נ' נזרוב ואח'

העדות הכחישה טענת ההגנה לפיה הנאשימים התגוננו מפני תקיפתם של חברי ע"י שברי זכויות בקבוק וקרשים בऊרים. (עמ' 77 ש' 9 – עמ' 78 ש' 23 לפרוטוקול)

בחקירה הנגידת לב"כ הנאש 1, ע"ד חיוו השיכחה העודה את הדברים הבאים:

העדות טענה כי לא ביקשה להימנע מלהיעיד והסבירה שלא הגיעו לשיבות הקודמות היא שלא היה לה איך להגיע.

העדות סיפרה כי היא ידידתם מזוה כ 4 שנים של המתלוננים האחרים בפרשא. באשר לכמות האלכוהול שנצרכה העודה סיפרה כי הם כמעט ולא שתו מהוודקה אולי כוס שתים, לא יותר, וכי הם לא היו שיכורים באשר אליה העידה כי היא עצמה לא שותה. (עמ' 78 ש' 27 – עמ' 79 ש' 4 לפרוטוקול).

העדות הכחישה הטענה כי העדים תיאמו ביניהם גרסאות, בין היתר באשר לשובת הנאש 2 כי הוא מסטול. (עמ' 79 ש' 8-5 לפרוטוקול)

טענה שמור העידה במשפטה כי הנאש 2 השיב להצעתם להציגן אליהם לשותות הייתה שלילית וכי הוא נמהה בכך שהוא בעבודה, השיבה בשלילה והוסיפה: "הוא אמר שהוא כבר מסטול, עוד מעט מסיים משמרות". (עמ' 79 ש' 13-11 לפרוטוקול)

העדות העידה כי הם שתו וודקה מסוג פינלאנדיה.

העדות הופנתה לדבריה במשפטה שם, השתמשה בלשון רבים והכלילה את עצמה בקרבת השותים ואמרה: "שתיו וודקה, אך לא היינו שיכורים" – בכך השיבה כי היא לא שתה. (עמ' 79 ש' 16-15 לפרוטוקול)

העדות שבת על גרסתה כי לא קדמו חילופי דברים טרם המכאה אותה נתן הנאש 1 ליווט. (עמ' 79 ש' 23-27 לפרוטוקול) כמו כן, אישרה כי כשהמאבטחים הגיעו הם בדקו קודם שהקרושים הוציאו מהמקום. (עמ' 79 ש' 22-20 לפרוטוקול)

העדות טענה כי איש לא נגע בקשר דלוק. (עמ' 80 ש' 2 לפרוטוקול)

העדות עומרה עם הדברים שמסורה במשפטה לפיהם אינה בטוחה כי הנאש 1 הכה באמצעות אקדח ולאחר השיבה כי כן אמרה במשפטה שזה היה אקדח. (עמ' 80 ש' 7 לפרוטוקול) העודה הכחישה הטענה כי יתכן שמדובר בפנס (עמ' 81 ש' 10-9 לפרוטוקול) עוד הוסיפה: "אני בטוחה שרائيyi אקדח, אך לא בטוחה שהמכאה שקיבלה וואלייד היא מהאקדח.CSR שראיתי את האקדח נבהلتני. אך בטוח אוינימנו ע"י האקדח." (עמ' 81 ש' 17-16 לפרוטוקול) ובשלב מאוחר יותר הוסיפה: "הוא לא השתמש באקדח כדי להכות, לא ראייתי שהוא חבט עם האקדח בוואלייד." (עמ' 82 ש' 15-14 לפרוטוקול) עוד הוסיפה, כי "כשוואלייד קם, הוא ניסה להגן על סامر ושאל את המאבטח מדוע הוא מרביץ לו, אז המאבטח נתן לו אגרוף בראש, הם התווכחו, והוא שלף האקדח" (עמ' 82 ש' 19-18 לפרוטוקול)

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נ' נזרוב ואחר'

"האלומות הייתה לפני שהוא שלף את האקדח, אך פחדנו מהאקדח." (עמ' 83 ש' 8-7 לפרטוקול)
העדה סיפרה כי לאחר שיוסף נפל הוא קם ושותח עם המאבטחים, חרב טענתו כי הוא התעלף
והתעורר בבייח'ת. לפי העדה, הוא דיבר עם המאבטחים, הוא לא ברת, הוא לא היה עצמו, הוא הילך
בכוחות עצמו ומאמבטחים לא מנעו ממנו ללכט. (עמ' 80 ש' 14-10 לפרטוקול)

העודה תיארה כי היא לא ידעה שהמשטרה בذرן, חרב דבריה במשטרה שם אמרה כי הנאשם 1
הזמן משטרה. (עמ' 80 ש' 18-15 לפרטוקול)
עד סיפורה העדה, כי אדיב ברוח אולם ואלייד לא ברוח אלא הילך לכיוונו של יוסף. (עמ' 80 ש' 23-22
לפרטוקול)

העדה הכחישה תיזות ההגנה לפיה היא פוחדת מהתלוננים ולבן היא מעידה על פי גרסתם. (עמ' 81
ש' 5-4 לפרטוקול)

העדה טענה שלא בעטו בסامر אלא ביוסף. (עמ' 81 ש' 25-23 לפרטוקול)

העדה עמדה על טענתה כי היו שלושה מאבטחים. (עמ' 82 ש' 26-23 לפרטוקול)
העדה הופנתה לצלומים אשר לא זיהתה אותן. (עמ' 83 ש' 12 – 18 לפרטוקול)

בחקירתה הנגידית לב"כ הנאים 2, עו"ד מנדלמן, השיבה העודה את הדברים הבאים:

העודה תיארה כי באותו הערב הגיעו ביחיד עם מורה אשר שאר החברים כבר היו במקומות. (עמ' 84 ש'
3-2 לפרטוקול)

העודה שבה על טענתה כי הנאים 2 טען בפניהם שהוא מסטול. (עמ' 84 ש' 7-4 לפרטוקול)
העודה שבה על טענתה כי לא קדמו חילופי דברים טרם המכחה שהוכחה בה יוסף. (עמ' 84 ש'
13-14 לפרטוקול)

העודה טענה כי שני המאבטחים (הנאים 2 והמאבטח השלישי בעטו ביוסף לאחר שנפל, יחד עם זאת
איינה זוכרת היכן בעטו בו וכי מורה הבדיקה שכן עמדה ליד (עמ' 84 ש' 27-28 לפרטוקול)
העודה טענה כי לא שמעה שהמאבטחים הזעיקו את המשטרת ובאמתה במשטרת כי המאבטחים
הזמןו משטרת התכוונה לכך שהם הילכו לפתח את השער. (עמ' 85 ש' 3-1 לפרטוקול)

עת. 6- מורה יצחק

העודה תיארה את השתלשלות האירועים הבאה בחקירה הראשית :

העודה תיארה כי היא ועדן הגיעו לאחר ארבעת ימיidleם כבר נכחו בטיעלת. היא תיארה כי השישה
ישבו עד שראו את הנאים 2 עושים סיור, הם שאלו אותו האם אפשר לדליק מדורות, וזה השיב כי
ניתן על החול. הם הציעו לו להצטרף אך הוא השיב כי הוא צריך לסייע את העבודה. (עמ' 85 ש'
22 לפרטוקול)

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזרוב ואחרי

העודה המשיכת ותיארה כי הם אכן הילכו לשפט הים, הדליקו אש ובחנינו בשלושה מאבטחים בודקים את הסביבה, העודה הוסיפה כי הם נראה רואו את הקרשיס מליד העצים ומיד באו ותקפו את המתלוננים. (עמ' 85 ש' 29-27 לפרטוקול)

העודה העידה כי נאשם 1 הוא היה הדומיננטי, הרבץ לוסף אשר נפל על הארץ, נתן לו בוקס בבטן וקיבל מכח בראש. לאחר מכן הכה את סאמר באזורי הפה. את הנאשם 2 היה לא ראתה מכח פרט למס' בעיות ברגליו של יוסף, לאחר שזה היה שרוי על הקרקע. (עמ' 86 ש' 4-1 לפרטוקול)
לפי העודה, הנאשם 1 נתן מכח לסאמר באזורי הפנים בעודו מחזיק חפץ בידו, פנס או אקדח. (עמ' 86 ש' 5 לפרטוקול)

העודה תיארה כי כוון כלפייהם אקדח וכי זעקו שלא יוזזו וכי הם יזמיןו משטרה. (עמ' 86 ש' 6-8 לפרטוקול)

העודה סיירה כי היו שלושה מאבטחים ושלבשו ה策ורף אדם נסף שהוזג כמנהל שלהם. (עמ' 86 ש' 10-9 לפרטוקול)

עוד תיארה, כי יוסף לא קם במשך מס' דקות, לעומת זאת, סאמר קם לאחר מס' דקות כל פניו היו מגולים בדם. לאחר שיווסף קם, נאשם 1 הרים את האקדח ו אמר לו לא לוז, ו יוסף החל לлечת לכיוון ביתו, סאמר עמד עד שהמשטרה באה והעלו אותו לאמבולנס, ואילו יוסף הגיע לביה'ית עם אביו. באשר לוואלי תיארה כי אולי קיבל מכח קטנה בראש מנאשם 1. (עמ' 86 ש' 11-15 לפרטוקול)

העודה הכחישה טענת ההגנה לפיה חביריה תקפו את המאבטחים באמצעות שברי בקבוק וקרושים בוערים והוסיפה כי הבקבוק נותר שלם. (עמ' 86 ש' 18-16 לפרטוקול)

העודה השיבה את הדברים הבאים לב"כ הנאשם 1, ע"ד חיוו במסגרת חקירתה הנדרית:

העודה הכחישה טענת הסניגורית כי היא ביקשה להימנע מההעיד לאור חשש מהמתלוננים האחרים וטענה כי לא הייתה לה דרך להגיע. (עמ' 87 ש' 10-2 לפרטוקול)
העודה תיארה כי היא הלכה עם סאמר לביה'ich תה"ש, שם ב 00:05 נגבתה עדותה. היא טענה כי סאמר לא היה שתווי, אלא היסטרי לאור העובה שלא יכול לטפל בו בולפסון. (עמ' 87 ש' 18-25 לפרטוקול)

העודה הכחישה תיאום עמדות/גרסאות בין לבין שאר המתלוננים. (עמ' 88 ש' 3 לפרטוקול)
עוד העודה העודה כי היא הבינה כי המאבטחים הזמינים משטרה. "נאשם 1 איים עליינו עם האקדח ואמר שהמשטרה בדרך ולא נזוז. (עמ' 88 ש' 5 ו 8 לפרטוקול)
כשנשאלה אודות השיתה הראשונית עם הנאשם 2 השיבה כי הוא אמר שהוא מסיים משמרת וכי אינה יודעת אם שתה. (עמ' 88 ש' 10-9 לפרטוקול)

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזרוב ואחר'

כמו כן, סיפרה כי המאבטח הילכו לכיוון העצים עם פנסים, וכי היא הבחינה באור מהפנס. הגיעו אליהם פנו אליהם ושאלו אותם מודיעם אם שכרו את העצים "יהם תקפו בו זמנית, או שנייה לאחר מקום. הנאשם לא נתן לישוף לענות כי מיד תקף. הם התנפלו עליו מיד בששאלו, לא חיכו להסביר.

הכל היה בשניות" (עמ' 88 ש' 11-14 לפרטוקול)

באשר לקרים העידה כי לא ראתה את יוסף עוקר את העצים אבל הבינה שהוא שבר את העצים וגם שמעה שהוא קחש אחד. בסופו של יום העידה כי יוסף אכן הלק והביא את הקרישים (עמ' 88 ש' 18-19 לפרטוקול)

העדה זיהתה את הקרש ואמרה: "הקרש שיוסף חזר אליו, דומה לו שהשת湧תנו. זה קרש שליד העצים. אני יודעת אם זה הקרש הספציפי." (עמ' 88 ש' 27-28 לפרטוקול)

באשר למשך הזמן בו שהו במקום השיבה העידה כשותפים. (עמ' 89 ש' 2 לפרטוקול) עוד הוסיפה כי טרם הדליקו את המדורה, חבריה ישבו על הספסל ושטו, היא לא שתה. כשהגיעה למקום ראתה בקבוק לידם, הם אמרו לה שתו, אך לא אמרו מהם, אלא אמרו לה שהם יושבთ ושותים. עוד הוסיפה: "הבקבוק היה כמעט ריק כשהגענו. אם הם העידו שעוד לא הספיקו לפתוח את הבקבוק, אין לי מושג מדויק אמרו, הבקבוק היה כמעט גמור, והם היו 4." (עמ' 89 ש' 2-6 לפרטוקול)

העדה השיבה כי אינה יודעת מודיע תקפו קודם את יוסף, העידה כי הוא קיבל 2 מכות אחת בבטן והשנייה בפנים ולאחר מכן נפל על הארץ. (עמ' 89 ש' 7-15 לפרטוקול)

העדה הדגישה כי אינה יודעת מה הוא עשו חוץ עימיו הכה הנאשס 1 את סامر, האם זה אקדח או פנס. יחד עם זאת, העידה כי את האקדח ראתה רק לאחר ששסאמר קיבל את המכה בפנים ואילו את הפנס ראתה עוד קודם. (עמ' 89 ש' 21-26 לפרטוקול)

העדה טענה כי אינה זוכרת שמספרה במשטרת כי לאחר ששסאמר נפל בעטו בראשו כמו בצדור, וכי אינה זוכרת סיטואציה כזו. (עמ' 90 ש' 6-9 לפרטוקול)

העדה עומתה עם העובדה שגורסתה توאמת זאת זו של סامر אכן עדן וכל השאר טועניםSSH שסامر נפל ומיד קם, עובדה זו בכרוך העובדה שהיא ליוותה את סامر מצביות, כך ההגנה, על תנאי הגרסאות ביניהם. העידה הכחישה הטענה. (עמ' 90 ש' 10 – 13 לפרטוקול)

העדה שבה על טענתה כי המאבטח, נאשס 1, לא הותקף. (עמ' 90 ש' 21-22 לפרטוקול) עוד הוסיפה כי היא הבינה ש"הצד שלהם" (הכוונה לנאים) הזמן משטרת. (עמ' 90 ש' 25 לפרטוקול)

העדה ציינה כי היא לא ידעה שמדובר במאבטח, כי ביפו הכל יכול לקרוות, יכולים להתנפלו על כל אחד, כל מיין אנשים. (עמ' 91 ש' 4-1 לפרטוקול)

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזרוב ואחרי

העודה נשאה מודיע במקומות להזעיק משטרת פנטה לחבר על מנת שיביא חברים שישיבו לדיידה.
העודה טענה שהיא ביקשה את עזرتו של ראמダン אך לא בקשה כי יבוא עם עוד חברים (עמ' 91 שי' 17-5 לפוטוקול)

בחקירה הנגידית לעו"ד מנדמן, ב"כ הנאשם 2 השיבה את הדברים הבאים:

העודה תיארה שוב כי השיחה הראשונה עם הנאשם 2 הייתה באווירה טובה וכי הנויל סרב להצעות להציג אליהם לשותה ו אמר: "לא, אני בעבודה". (עמ' 93 שי' 4-2 לפוטוקול)

עד השלב הבא חלפה כחצי שעה, והיא לא שמעה ויכוח בין יוסף למאבטחים טרם אروع המכות. (עמ' 93 שי' 9-5 לפוטוקול)

העודה טענה כי היו 3 מאבטחים, ובמשטרת שתארה את הבוחר עם הזקן, התכוונה לנאים 1 ולא לנאים 2. היא הדגישה כי המאבטח עם הכווע השחור, הנאשם 2 נכח אך לא תקף פרט לחלקו בהתחלה. (עמ' 93 שי' 15-18 לפוטוקול)

סקירות התשתיות הראייתית שהוצאה לביהם"ש מטעם ההגנה**עה.1- נאים 1 סמנדר נזרוב**

בחקירה הראשית בפני ביהם"ש העיד הנאים כי הינו בן 32, עלה בשנת 1998 מאזור קישטן, נשוי ואב לילדה בת 3 ומצפים לילד נוסף, שרת ביחידת דובדבן בצבא וכי הוא גיידי בעל תארים ומדליות אשר ייצג את ישראל בתחרויות בינלאומיות.

באשר ליום האירוע, תאר הנאים כי הוא עבד כונה בחברת האבטחה שניר, ואבטח את נמל יפו והפרק החדש, הוא שימש כאחראי משמרות, בכלל ובאותו ערב בפרט. באותה משמרות עבדו הוא, נאים 2, ועוד שני מאבטחים נוספים. הנאים תאר כי יש שני שערים למתחם, יש שומר בńmel עצמו ושומר בפרק.

הנאים תאר כי כל שעיה מותבצע סיור, כאשר באותו הערב נאים 2 ביצעו סיור לבדו בשעה 20:21:30 וайлוי ב 22:30 הוא התלווה אליו, במהלך אותו סיור הבחינו ב 4 אנשים השוברים עצים ואוספים אותם. עוד תאר, כי עברו לידם, הילכו לכיוון העצים כדי לאמת את חשש כי מדובר בקרים של הפארק, וכן חשבו אומת. נאים 2 צילם וайлוי הוא ירד לעבר החבורה לבדו תחיליה. כשהגיעו אליהם, תאר כי הם הבינו כי הוא חשוד בהם כי חיבלו בקרים, הנאים פנה לעברם ושאלם מודיע עשו זאת ויוסף לקח קרש בוער וайлוי סאמר שבר בקבוק, והשניים התקרכבו לעברו, יוסף הרבץ לו עם הקרש וسامר זרק לעברו את הקבוק. בתגובה לכך, תאר הנאים כי הטיח את יוסף על הרצפה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נ' נורוב ואחר'

omid la'achr mkn pna l'samer v'gms bo chvt v'hfilo la'atz. u'd tavr, ci amr l'hm la'loz v'ci tgeu meshatra, yosf v'samer kmo mid, shmu ci meshatra mgava v'yosf brch rk samer v'hbnut notro. (um' 95 sh' 16 - um' 96 sh' 3 l'prrotokol)

hanash hossif ci trm tchilat ha'arou hoa icr kshr um mikal mous b'kshr v'biksh mmnu ci yuzik nیدת משטרת למקומות, זאת מאחר ובחינת כי המדווח בחבורה שתוים אשר לא ניתן לתקשר עימם, יחד עם זאת צין כי פתח עימים בשיחה, שאלה, מודיע השחיתתו הרכוש. (um' 96 sh' 7-4 l'prrotokol) hanash tu'n ci rk hoa v'hanash 2 hiu nocchim v'ci mabatot shelishi la'icul hih lihavot nocch shkn shni mabatotim ha'nusfim hiu mo'abim b'sher doromi v'b'sher merkazi shel matchos. (um' 96 sh' 9 l'prrotokol)

hanash tavr ci meshatra tgeu c 20 dkot maz tchilat ha'arou, b'tashol ha'rashoni hanash tavr ci matlonim ukru at hkrshim v'havuro otom, v'sipru ci yitcan v'ipotru b'ukbot ha'tekurit. hanash sifr ci biksh l'hamsik l'ubod ba'ot ha'mshmarot la'or mtsbo ha'khal'i v'ata udotu ha'mla'a m'ser b'sha'ah 00:03. (um' 96 sh' 13-10 l'prrotokol)

hanash tavr ci h'tiho b'pnio b'mshatra ci hoa v'hanash 2 tkpo at hbnut, ul af shla negu b'hon kll, v'la'or mtsbm sl yosf v'samer asher hiu b'vehi'ah hm nkrho chshodim. (um' 96 sh' 14-16 l'prrotokol)

hanash tu'n ci hnsk la'ya'a kll m'hnratik, v'ci hoa kshor um shron b'tichot ul mnat l'mnu'ot nisyonot gnnah, ck shgm la'ni'tun ltat ba'matzuto mch'a um tnpa, shkn ha'sron megbil tuo'h p'ulah. hanash shb ul umdotu ms' p'umim ci ha'akdah la'ya'a m'hnratik. hanash ai'shr ci amr hm la'loz ci meshatra b'drk. (um' 96 sh' 23-17 l'prrotokol)

hanash sifr ci b'masgrot ubodtu m'zminim at meshatra le'uyitot tco'ot, cdbr shbshra v'be'shitot p'ulah mla'ayim, la'or hksiyim ha'mzui'im b'mkomo. (um' 96 sh' 28-24 l'prrotokol)

hanash af hchish ci ntn at ha'mca ba'matzot p'ns, l'tunatu bl ha'mcot shnitnu ul ydo ni'tunu l'la chp'zim, cmo k'no, hossif ci b'ato'ot ha'erub la'ya'a iti'no kll p'ns. (um' 97 sh' 3-1 l'prrotokol) hanash ht'bkh l'hbari l'ma ha'tcoun b'mshatra caser tavr ci yosf la'ya'a nki, hanash m'ser ci ha'tcoun l'ck shlyosf hih scin. (um' 97 sh' 5-4 l'prrotokol)

hanash h'sib at ha'darim ha'aim b'chakirto ha'ngadit l'b'c ha'mashima, u'yd anis:

hanash tavr ci b'hv' shnir ubd c'shna, l'pni bn ubd b'chbrt shmirah 24 v'b'chbrt nikion ak l'ao ha'scr ha'nmok ozv v'hchl l'ubod shnir. u'd tavr, ci kiymot 3 m'sharot 00:15-00:15, 07:00-07:00, 15:00-23:00, 23:00-07:00, hoa n'ag l'ubod z'hriim v'lila. chbou'ims l'pni ha'arou hoa ha'tmna la'achrai.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 24619-01-01 מדינת ישראל נזrob ואח'

נהלי המקום הם לעורן סיור במתחם מידי שעה, קיימים שלושה מאבטחים בשיטת וآخر אי אחד, משך כל סיור הוא כ 20 دق' - 15 دق', המרחק בין כל מאבטחה למאבטחה אחר הוא כ 100 מ'. (עמ' 97 ש' 21-15 לפרטוקול)

הנאש תאר כי ב 22 הוא התלווה לנשס 2 לשיפור אחר וזה היה לפני החלפת משמרות ועליו לוודא, בתור אחראי משמרת כי הכל תקין וכי הוא מבצע החלפה מסודרת. (עמ' 97 ש' 22- 98 ש' 2 לפרטוקול)

הנאש טען כי הוא ראה במו עיניו את יוסף זואליד שוברים את העצים, אלמלא היה רואה לא היה ניגש לעברים, הסיבה שטען כי הוא התייחס אליהם כחברה אחת, הם היו ביחד. (עמ' 98 ש' 9-3 וכן עמ' 99 ש' 2-1 לפרטוקול)

הנאש עומת עם גרטתו במשטרת ממנה עלה כי הבחן ביוסף הולך עם שני קרשיס, אך לא עולה כי ראה אותם שוברים, הנאש טען שבכפי הוא ראה אותם שוברים. (עמ' 98 ש' 14-10 לפרטוקול)
הנאש תאר כי נשס 2 נותר ליד העצים לצלם ואילו הוא התקדם לעבר החבורה לבדוק אשר היו ב 12-10 מי מהעצים. (עמ' 98 ש' 18-16 לפרטוקול)

הנאש השיב כי לא איבד עשתונותיו והגיב בשם שהגביל לאיתם על עבודתו אלא לאור האיים שחש על חייו מצד החבורה לאור הקרש הבוערת והבקבוק, וכי הוא ניגש אליהם תחילה על מנת לשוחח. (עמ' 98 ש' 26-22 וכן עמ' 100 ש' 3-1 לפרטוקול)

הנאש עומת עם דבריו במשטרת לפיהם יוסף ניסה להרביץ לו אך לא עולה כי בפועל הרביץ עם הקרש, הנאש השיב כי הוא כן הוכה בפועל: "יוסף פגע بي עם המקל בחזה ובגב וגם ברגליים....הוא כן הרביץ לי בסופו של דבר. כן סיירתי כך לשוטרים". (עמ' 99 ש' 18-16 לפרטוקול)
הנאש ציין כי הוא לא ראה שרומן קיבל מכיה ברגל אבל ראה את צלייתו. (עמ' 99 ש' 24-28 לפרטוקול)

עוד ציין הנאש כי השתמש בלשון רבים: "עשינו הגנה עצמית" מאתר ורומן הגיע לסייע לו, יחד עם זאת ורומן היה מאחוריו ולכן לא ראה את מעשו. (עמ' 100 ש' 4-6 לפרטוקול)

הנאש הבahir כי המרחק בין החבורה לעצים היה כ 50 מ', אולם הוא ירד לעברים וכשנישה לדבר איתם המרחק עמד על כ 10 מ'. (עמ' 100 ש' 9-7 לפרטוקול)

הנאש תאר כי דיבר עם מיכאל זיס על מנת שיקרא למשטרת כשירד מכיוון העצים לחבורה. (עמ' 100 ש' 12-10 לפרטוקול)

הנאש לא ידע להסביר לשאלת התובעת מדו"ע מיכאל טען כי הנאש 2 הוא שפנה אליו להזמין את המשטרה, הנאש טען כי גם הוא שוחח עימיו. (עמ' 100 ש' 14-13 לפרטוקול)

התובעת שאלת היעד האם זה נכון שהחבורה לא הוצאה לפועל את איומה, דהיינו כי בפועל לא תקפותו עם הקרש ועם הבקבוק. הנאש חכח ושב על טענתו כי הוא בפועל הותקף, אחרת לא היה תוקף בעצמו ושאל, אם לא תקפותו מהיכן הסימנים על בגדיו. "התחלתי לדבר איתם, ראיתי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזrob ואח'

שם מאימים עליו מעשית, אחד זרך שבר בקבוק, לא פגע بي בראש אלא בכף, השני הרבץ עם המקל הבוער." (עמ' 100 שי' 23-15 לפוטווקול)
הנאים שב על טיעונו כי הוא חשש כי יעשו בו ורומן לינץ', כי מדובר בסה"כ בשני קרשים וזוו לא סיבה מספקת מהתינו לתקוף אלמלא היו תוקפים אותו מראש, כי הוא בעל משפחה ולא הגיע מזמן מטרה להתקותט, כי לא איבד את עשתונתו והוא ניגש אליהם בניסיון הידירות, אך "הרבעתי כי הם התחליו" (עמ' 101 שי' 14-3 לפוטווקול)

הנאים טענו כי לרוב איינו מחזיק בפנס, הוסיף כי המשמר החלה בשעה 00:15 בשעה שעוד יש אור ולכך גם רומן לא לך פנס. עוד תאר כי במקומות קיימת תאוריה (עמ' 101 שי' 15-18)
הנאים טענו כי לא הכה עם פנס או עם אקדח. ואדייב ברוח כי שמע שהמשטרה בדרכ. (עמ' 101 שי' 15-21 לפוטווקול)

לפי הנאים, הנאים 2 נשאר עם המתלוננים ואילו הוא הילך לכיוון השער על מנת לפתוח אותו למשטרה, הוא לא חשש לשלוומו של הנאים 2 בשלב זה להשairoו לבדוק עם המתלוננים. (עמ' 101 שי' 22-25 לפוטווקול)

הנאים טענו כי על אף העובדה שהחקירתו במשטרה לא ציין כי חשש שסאמר ניגש לעברו עם הבקבוק על מנת לנסות לגנוב ממנו את הנשק, אך בשעת העימות הוא טען זאת לפני של סאמר מאחר ורומן, הנאים 2 סיפר לו זאת, הוא לא ידע זאת בזמן אמת. (עמ' 101 שי' 28-26 לפוטווקול)
כמו כן, גם באשר לסכין של יוסף, הנאים טענו כי הוא לא הבחן בסכין אלא רומן זעק לעברו כי לישוף סכין וכי הוא ציין זאת במשטרה באומרו כי יוסף לא היה נקי. (עמ' 102 שי' 3-1 לפוטווקול)
הנאים טענו כי סאמר לא בעט בו באמצעות הרגליים אלא זרך לעברו את הבקבוק (עמ' 102 שי' 4-6 לפוטווקול)

הנאים ציינו כי הוא לא נזקק לטיפול רפואי, אולם היו לו סימנים אדומיים בחזה ובגב, הבקבוק נזרק לעבר הכתף ואילו הסימנים ברגל היו מהמקל. מיכאל לא ראה הסימנים מאחר ולא הוריד בפניו את בגדיו, אולם במשטרה הראה את חבלותיו. (עמ' 102 שי' 7-12 לפוטווקול)

הנאים טענו כי עדן אינה מתארת את הדברים כפי שהיו בטענה שהוא הציע לヨוסף לסתור את הדברים, הנאים הכחיש הטענה מכל וכל וטענו כי הוא כלל לא רצה לסתור את העניין. (עמ' 102 שי' 19-16 לפוטווקול)

הנאים נשאל האם הוא נעלם מכך שהבנות צחקו ולכך הרבץ ולכך השיב בשילילה. (עמ' 102 שי' 25-28 לפוטווקול)

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזrob ואח'

התובעת עימתה את הנאש עם התואר שמר בעימות עם מור כי יוסף שבר את כל העצים כשבפועל רק 2 נשברו ולכן זהה דוגמא להגומותיו. הנאש השיב כי העיקר הוא יוסף שבר וכי הוא אינו נוטה להגומות. (עמ' 103 שי' 6-1 לפרטוקול)
כשצין כי יוסף וסאמיר הרביצו לו, פרט בבייהם כי חלקו של סאמיר הוא בהשלכת הבקבוק לעברו. (עמ' 103 שי' 8-7 לפרטוקול)

לשאליה מדוע לא ציין במשפטה כי נשקו היה קשור, השיב כי לא חשב על כך בזמןו. (עמ' 103 שי' 11-9 לפרטוקול)
לטענה כי חששו מפניוים ואיבדו עשתוניותם השיב הנאש שוב כי : " אם הם לא היו מתחילה לא הייתה צריכה להיות להתגונן. לא יכולתי לעמוד ולהסתכל שיתנו לי עם מקל האש ועם הבקבוק השבור. יש לי משפחה, הגנתי על עצמי ". (עמ' 103 שי' 16-15 לפרטוקול)

בחקירהתו החזרת לבאת כוחו השיב כי הוא מORG בשילטה עצמית כחלק ממארג הקשרורים הנדרשים בינו לביןו. כמו כן, השיב כי המשטרת לקחה את האקדח ללא השורך, אך אח"כ הוא נתן את השורך לשוטר כדי להחזיר את השורך למנהל, גנדי. (עמ' 103 שי' 28-21 לפרטוקול)

ע.ה. 2 - הנאש 2 – רומן אגרונוב

הנאש מסר את הפרטים הבאים בעדותו הראשית בבייהם:
הנאש תאר כי הינו בן 23 ועלה לארץ בשנת 1995.

הנאש תאר כי עבד בחברת השמירה פחות מחודשיים וכי עבד במתחם נמל יפו בעוד הנאש 1 הוא האחראי.

הנאש תאר שיגרה של ונdealיזם, וביעות במקומות ולכן היה זה עניין שבשגרה שסיר מזמן משטרת, אשר נהגת להגיע לאחר כ 40 דקות.

באותו הערב, הוא שמש כסיר, בסביבות השעה 22:00 ערך סיור, כי ידע שהוא לקרה סיום משמרות, הוא הבחן בכמה חברות, שהה יושבים ושותים וודקה, השtollo, צעקו, התנהגו כשיוכרים, לא ידע כמה שתו, שאלו מה שלומו, הציעו לו לשותות כסית והשיב כי אכן יכול להשתמש בתפקיד בעבודה, הם שאלוהו האם יזמין להם משטרת במידעה ויבעירו מדורה ולכן השיב כי מותר להם להזכיר אש בחולות ולא הגעה או על הבטוון. (עמ' 104 שי' 17-3 לפרטוקול) כמו כן, ציין הנאש כי הציד היחיד שהיה ברשותו הוא המעליל וכי הוא לא היה מצויד באקדח. (עמ' 104 שי' 18 לפרטוקול)

הנאש תאר את השתלשלות האירועים שאירועה לאחר מכן, הנאש טען כי הוא התקשר בקשר ושאל מה קורה עם החלפה שלו, האחראי הנאש 1 הגיע לפארק על מנת לעשות עימיו סיור אחרון, הם

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נורוב ואח'

אכן ביצעו את הסיוור, הבחינו בבחור יורד עם קרשים, אשר ניכר בהם שם אינם מהבית, אלא מהפארק, הם הבחינו באש, נאשס 1 דיבר בקשר וביקש ממיכאל שיזמין משטרה, ומיכאל אמר, שיזמין. הנאשס 1 ו 2 ראו בחור שזרק את הקרשים למדורה, נאשס 1 שאל אותם מהיון הקרשים, הנאשס סיפר כי הוא והנאשס 1 עלו כדי לראות את העצים וראו שהכל עקור, הנאשס 2 ניסה לצלט באמצעות הנידי אך זה אורך זמן. הנאשס 1 ירד לעבר החבורה, נאשס 2 ביקש ממיכאל שיזמין משטרה, אך הוא לא השיב לו, עד שענו לו בקשר, נאשס 2 התבונן למיטה והבחן שמתוקוטטים, הבחן כי ידי המתלוננים הן עברו נשק של הנאשס 1, חשש מכך, חשב כי הם שיוכרים ואז שניים תקפוו בבעיות, הוא לא הבחן באשר למה שקרה לנאשס 1, הוא הפיל אחד מהחבורה על הרצתה כדי שירגע, מישחו אחר, בעת בנאשס 2 בגופו ונאשס 2 הפליג גם כן. הוא ראה שאחד מהחברה מרים בקבוק לעברו, הוא מעיד על עצמו שנtan וחיפה והאדם קיבל אגרוף ליד העין, אחר הוציא סכין כדי לדקור או להפחיד והנאשס נתן לו מרפק והוא נפל על הרצתה וברחה. הנאשס 2 העיד כי אין זוכר אילו מכות נתן למי. (עמ' 105 ש' 1-7 לפרוטוקול)

הנאשס עומת עם טענת המתלוננים כי הם תקפו אותם בהפתעה, לכך השיב כי אין שחר לטענה שכן הם לא חיפשו לריב אותם, וכי הם תקפו תחילתה את הנאשס 1. (עמ' 105 ש' 17-10 לפרוטוקול)
עוד תאר כי רובם ברחו.

הנאשס טען כי לא ראה כלל נשק ובין היתר גם לא ראה את נאשס 1 שולף אקדח לכיוון המתלוננים או מכח באמצעותו, כל שראה הוא ניסיון המתלוננים לחתת את נשקו של הנאשס 1. (עמ' 106 ש' 1-2 לפרוטוקול)

בחקירתו הנגידית השיב לשאלות התובעת את הפרטים הבאים:

הנאשס תאר כי במסגרת הסיוור המסתכם, לפני החלפת המשמרות הבחינו הוא והנאשס 1 במדורה עם 6 אנשים 4 בחורים ושתי בחורות, שצועקים. כמו כן, ראו בחור יורד מהגבעה ובירדו 3 קרשים, מתחת לזרועו, קרשים כבדים, לאחר התקיפה ראה 2 קרשים. בשעומת עם גרטטו במשטרת לפיה הבחן ב 2 קרשים השיב כי היו 2 או 3 קרשים וכי בחקירהו במשטרת הוא לא התרכז. (עמ' 106 ש' 22-10 לפרוטוקול)

אותו בחור התקדם לעבר המדורה וזרק הקרשים לתוכנה. הוא והנאשס 1 ניגשו אל החבורה, שאלו מהיון הקרשים, ואלו השיבו כי הביאו מהבית, והראו להם את הקרשים מהרפוזה. הנאשסים 1 ו 2 ניגשו אל העצים לבדוק האם הקרשים ממש, נוכחו לדעתו שכך, הבינו שצורך להזמין משטרה, נאשס 1 ביקש ממיכאל להזמין והם המשיכו לצעוד לעבר החבורה. הנאשס 2 גם הוא שוחח עם מיכאל לאחר שנאשס 1 דבר. (עמ' 106 ש' 24-28 לפרוטוקול)

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נורוב ואחרי

הנאשם 1 ירד על מנת לשוחח איתם, עד שהמשטרה מגיעה, הנאשם 2 נשאר עוד לצלם את העצם באמצעות הפלפון, הוא לא הספיק לצלם, התקשר למיכאל בקשר, זה לא ענה לו, הנאשם 2 התבונן לאחריו וראה את הנאשם 1 כשותלון שולחים ידיים לעבר נשקו. (עמ' 107 ש' 8-1 לפרוטוקול)
התובעת עימתה את הנאשם 2 עם העבודה שבמשטרה תאר השתלשות שונה, במשטרה סיפר כי תחילה הבחינו בחבורת השתוים, פנו אליהם וביקשו שלא יעשו ונדראים ורק אז הבחינו באדם היורד מהגבעה, הנאשם טען כי מה שקרה בפועל הוא שתחילה הבחינו בבחור שירד מהגבעה, וייתכן והתבלבל במשטרה. (עמ' 107 ש' 14-9 לפרוטוקול)

הנאשם המשיך ותיאר כי עפו בקבוק או שניים לפני הנאשם 1, הוא לא הבחן מי העיף, הבחן כי הבנות עמדו בצד אבל שלושה אחרים התגוזדו מסביבו של הנאשם 1 וניסו לשלוח ידיים לעבר נשקו, הסיבה שלא סיפר במשטרה כי הבקבוק פגע בנאשם 1 היא כי לא זכר. (עמ' 107 ש' 15-23 לפרוטוקול)

הנאשם עומת עם הדברים שמסר במשטרה לפיהם, הבחן בקבוק עף לחול, הנאשם טען כי בקבוק נוסף פגע בנאשם 1. (עמ' 107 ש' 24 לפרוטוקול)

הנאשם טען להגנה עצמית, הנאשם אישר כי אין זכר מי תקפו, וכי אין זו זהה את פניהם, כמו כן, לא זיהה אותם בעימותים, כפועל יוצא אין יכול לומר מה חלקו של כל אחד מהם בהתקפה. (עמ' 108 ש' 3-1 לפרוטוקול)

הנאשם טען כי טענת התביעה אינה נכון כי בפועל הם לא הותקפו אלא היו עצבניים על הנקש שביבעו. (עמ' 108 ש' 19-18 לפרוטוקול)

הנאשם טען כי לא הפעיל אלימות קשה, הוא נתן מרפק לפנים אך לא זכר למי, אך בוודאות לא שימושו שכב על הארץ. (עמ' 108 ש' 24-20 לפרוטוקול)

הנאשם טען כי הבנות זעקו לא כי ראו אקדח אלא לאור הקטעה שארעטה. (עמ' 109 ש' 4-1 לפרוטוקול)

התובעת שאלת הנאשם מדווח שנחקר ביקש להיוועץ בעoid, בכך השיב כי זו זכותו וכי הואשם בתקיפה ופרנסתו היא אבטחה (עמ' 109 ש' 10-7 לפרוטוקול)

הנאשם ציין כי לא סיפר במשטרה על מיכאל וגandi משום שלא שאלווה.

הנאשם נשאל מדוע לא סיפר בחודעתו הראשונה אודות הסכין, השיב כי לא יכול לזכור הכל, היו דברים מפחידים יותר כמו מקל בוער ושרירי בקבוק. (עמ' 109 ש' 13-12 לפרוטוקול)

הנאשם טען כי המתלוננים רצו לפחות בנאשם 1 לא הצליחו, המתلونנים פגעו בשני הנאשםם אבל לא הצלicho לישם את מה שהתוכנו. (עמ' 109 ש' 14-15 לפרוטוקול)

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזروب ואח'

הנאשם חזר על טענותיו כי הם לא איבדו עשתוניותם וכי הסיבה לתקיריה לא נבעה ממקירת העצים אלא הגנה עצמית. הנאשם שוב טען כי אינו זוכר מה היה חלקו של מי מבין המשתתפים ולכן לא יהיה אותו, גם לא בעימותים. (עמ' 109-110 לפרטוקול)

עה. 3- פקד אביב פורת

העד הינו קצין חקירות למרחב יפתח והיה אחראי על החקירה בתיק.

העד תאר כי מבחינתו לא היו מטלוניים בתיק מאחר ושני הצדדים נחקרו תחת אזהרה, כל צד היה חשוד בקשר למעורבות בתקיפה וכי כל צד תקף את הצד שכנגד. (עמ' 114 ש' 4-9 לפרטוקול)
העד תאר כי אומנם לא קיימים מזכירים אך הוא שאל טכני זיהוי לזרה ובשתי הזדמנויות לא הצלחו לאתר את הזרה, בסופו של יום מצוי בתיק החקירה סרט שנמסר למשטרה מטעם גנדי שהוא אחראי האבטחה מטעם חברות ש.גניר. (עמ' 114 ש' 25-17 וכן עמ' 115 ש' 1-15 לפרטוקול)

העד נשאל כיצד זה בהזדמנות הראשונה, בחקירה משעה 20:00 נאשם 1 נחקר שלא תחת אזהרה ואף בזורה פתוחה ואילו למחרת בשעה 00:07 כבר נחקר באזהרה למרות שלא הלוחו החוקרם לשטח על מנת למצוא אינדייקציות לצורך אימומות גרסתו, כדוגמת שרבי זכוכיות מבוקקים וקרישים שרופים, לכך השיב העד כי הוא קיבל לידי את החקירה רק בבוקר, ורק בשלב זה הובהרעה עצמאית המכות והנקים שנגרמו למטלוניים בתיק. (עמ' 114 ש' 18-13 לפרטוקול)

העד אישר טענת הסגירות לפיה הייתה חשיבות לתפוס את בגדי הנאשם או לצלמס, לאור העובדה שהצביעו על חריכות על גבי הזיקט שלטעןם נגרמו מקרים עז בווער שהותקפו באמצעותו. (עמ' 115 ש' 19-23 לפרטוקול)

העד השיב לטענת הסגירות כי לא ביצעו פעולות שהיא בהם כדי לסייע לאשר גרסת הנאשם : "

יש מקום לדון אם עשינו הכל, וייתכן שלא עשינו". (עמ' 116 ש' 3 לפרטוקול)

העד השיב כי אין מייחס חשיבות לשאלת מי הזמן את המשטרה ראשון ונשאר בזירה אלא בוחן את מכלול התמונה. (עמ' 116 ש' 26-1 לפרטוקול)

העד אישר כי הייתה חשיבות לעריכת בדיקת שכבות, אולם טען כי קיבל לידי את החקירה בבוקר يوم המחרת, בשלב בו כבר לא הייתה רלבנטיות לבדיקה, יתרה מזו קיימים מזכירים מרופאי ביה"ח. (עמ' 117 ש' 9-1 לפרטוקול)

באשר לאיתור עדים נוספים לאירוע, שב העד וטען כי קיבל לידי החקירה בבוקר ביום המחרת ולכן לא ניתן היה לאתר עדים וראייה נוספים פרט לשתי הבחורות עדן ומור. (עמ' 117 ש' 10-24 לפרטוקול)

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזروب ואח'

העד אישר כי לא חומין רופא משפטiy על מנת שיקבע האם גורסתו של סאמר כי קיבל מכח מקודח תואמת את המכחה שקיבל. (עמ' 117 ש' 23 – עמ' 118 ש' 4 לפרטוקול)

העד טען שהמתלוננים עומרתו עם הסתיירות בגרסאותיהם. (עמ' 118 ש' 8-5 לפרטוקול)

בחקירהתו הנגדית לב"כ חמאתימה, עוזי אניס, השיב העד את הדברים הבאים:

העד אישר כי באותו ערב, לא אמדנו נוכן את חומרת האירוע, ולכנן הנאשימים נחקרו בחקירה פتوוחה ולא תחת אזהרה, ואילו למחמת, כאשר הבהיר הנזק הפיזי לממתלוננים אז הבינו את חשיבותה המקרה וחומרתו וכן חקרו הנאשימים באזהרה. (עמ' 118 ש' 27-18 לפרטוקול)

בחקירהתו החוזרת השיב כי הוא קיבל לידי TICK ובו ארוע תקיפה מצד שני הצדדים ולכנן שני הצדדים נחקרו באזהרה. (עמ' 119 ש' 14-9 לפרטוקול)

עה. 4 – שרון בן גיאת

העד הינו עובד באגף שפ"ע בעיריית ת"א, מנהל אוצר צפון, במועד הרבלטוי, בחודש ינואר 2010 היה מנהל אוצר דרום אשר כלל בו את מתחם הפארק ביפו. העד תאר כי שמע אודות אروع ונדריזם בפארק בבוקר יום המחרת. הוא שלח עובד מטעמו שליך ויתעד את הנזק שנגרם, יוסף טורקשמו. העד סיפר כי יוסף סיפר לו על סימני ונדריזם, עקיות עצים, סימני שרבי בקבוקים, צנרת פגועה וקרשים התומכים בעצים חדים שנעקרו כמו גם שרבי קרשיס.

העד סיפר על הנוהל, שבמקרה של נזק המפקח מודיע לו והוא מודיע לקבל המתක והעירייה נדרשת לשלם את התקיקן. במקרה זה, לאחר שהנזק היה פועל העירייה לא נדרשה לשלם. (עמ' 120-119-120 לפרטוקול)

בחקירהתו הנגדית השיב כי נודע לו דבר הנזק בבוקר המחרת הן מעובדי הנמל אשר הודיעו למוקד העירייה אשר פתחו קריאת תקלת והן מעובדיו שלו, יוסף אשר הוא שלחו על מנת שידוחו לו מהזירה מה קרה. (עמ' 120 ש' 23-18 לפרטוקול)

עה. 5 – יעקב אבורמצ

העד סיפר כי הוא מופקד כקצין ביטחון של נמל יפו במשך 4 שנים מטעם הרשות לפיתוח כלכלי. העד סיפר כי בתחילת תפקידו במקום, היו מקרים רבים של אלימות כלפי מאבטחים אשר בסופם מאבטחים אוושפו בבתיהם חולמים. כשחבי ש. ניר נכנסה לתמונה כשנה וחצי לפני האירוע, התרלו שני נחלים וגיוס כ"א חדש, העד העיד כי הוא אישית גייס את הנאשימים שלפנינו. כמו כן, סיפר כי מעתה תשוו בנסיבות המאבטחים, והאוכלוסייה המקומית הבינה "יחסקי המשחק" השתנו והחלו לקבל את נוכחותם. כמו כן, ציין כי האזרע הוא בעייתי, כי האוכלוסייה המקומית נהגת להגיע בחבורות

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נורוב ואח'

וכי הם ששים להתחיל בתגרות ולמשטרה יש אוזלת יד בטיפול במגזר זה באזור זה. (עמ' 121 שי-2
17 לפרטוקול)

העד נשאל מוחם הנהלים במקורה של היתקלות בונדאליזם בפרק ולכך השיב:
"הנהלים, כמשמעותו נצל באירוע כזה, במקרה אלימות, משתמשים לקחת צעד אחרת, ולעוזב את
המקום ולהזמין משטרת. כתכתי נחלים על כן. במצב שאנו מחכים זמן ארוך, הוראות המאבטחה
היא הגנה עצמית במצב של סכנת חיים, לפני כן, לקרה למשטרה, בונדאליזם, פונים לאדם
ומבקשים שיפסיק, אם הוא לא מותקף, המאבטחה לא עושה דבר. הנחתי לא לפנות לאנשים שעושים
ונDALIZM, אלא להזמין משטרת, כי ידוע למה זה יתרפתה." (עמ' 122 שי-7-2 לפרטוקול)

העד השיב כי הוא מכיר את האנשים אישית, גיסים אותם וכי בהתבסס על אירוע עבר הנאסם 1 לא
נקט אלימות מיוזמתו. (עמ' 122 שי-23-22 לפרטוקול)

העד הוסיף כי הנאסם 1 היה אחמ"ש, דהינו עבד לפחות חצי שנה קודם לכן, חפין פיקוד ואחריות,
וידעו לנצל צוות אבטחה. (עמ' 122 שי-26-22 לפרטוקול)

העד סיפר כי קיימות שתי עדויות ברזל בנמל, שהמאבטחים לא רשאים להשאיר את העמדות לא
מאויישות: כניסה דרומית וכנית ראשית לנמל. (עמ' 123 שי-3-1 לפרטוקול)

עת. 6 - יוסוף טורק

העד העיד כי הינו עובד עיריית ת"א, מפקח באזור דרום- מחלקה גנים. העד העיד כי מתחם הפארק
בנמל יפו הינו תחת פיקוחו.

באשר למהות תפקידו העיד כי במידה וקיים אירועים אrüים במהלך נסיגת נסיך או לכלו', עליו
להגיע לזרה, לראות את הנסיך ולעדכו את מנהל האזור שלו, בעודו במקום על הנסיך הנצפה. (עמ' 123
שי-14-13 לפרטוקול)

באשר לאיורו נשוא התיק שלפניו סיפר העיד כי בוקר יום המחרת הגיע לפארק וראה זוכיות
שבורות על השביל ושני עצים מפורקים על הרצפה. (עמ' 123 שי-15-16 לפרטוקול)

לעד הוצגו תמונות צבעוניות אותן לא זיהה, כאשר הוצגו לו תמונות בשחור לבן את חלון זיהה
וחלון לא. בין היתר, העד זיהה את העץ על הרצפה כולל הסמכה שלו, והסביר שהגיע לזרה
בבוקר ראה 2 עצים שכובים על הארץ ואת שייריו המדורה כמו גם את שברי הזוכיות על השביל.

העד תאר כי הוא דיווח למנהל האזור בין השעות 00:09-00:08 בבוקר, כשהגיע לזרה.
בחקירתו נגדית, אישר לביק המשימה כי הוא אינו יודע מידע אישית מה גרם לנסיך המתואר.

(עמ' 124 שי-8-7 לפרטוקול)

עת. 7 - אבנר רוזנטלייס

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נ' נזרוב ואח'

העד הינו בעל גירה לאומנות במתחם בין יפו לנמל בסמוך לפארק. העד תאר איכות חיים ירוזה, פריצות לרכבים וחסיף: " הפסכנו להתקשר למשטרת, כי הם לא הגיעו, או שהגיעו מאוחר מדי, המאבטחים היו אומללים..." (עמ' 124 ש' 26-25 לפרטוקול) בהמשך תאר כי מאו שקיימת אבטחה פרטית, כל תושבי השכונה חיות אחרת, מחנים את רכבם בסמוך ומרגשיהם בנוח. העד הוסיף כי הוא יודע מידעה אישית את היחס העוין לו זוכים המאבטחים מהאוכלוסייה המקומית, בין היתר פרט, קללות, עימותים ותגוריוט, הוא הוסיף כי הוא יודע שכן תמייה מצד המשטרה, היא לא מגיעה כמשמעותיים אותה. " אם אני בצרה, אף מהמקום, אי אפשר לסמוך על המשטרה." (עמ' 125 ש' 14-15 לפרטוקול)

עה. 8- מיכאל מיזיק

העד הינו מאבטח בחברת ש. ניר אשר היה במשמרות בערב הארווע במתחם הפארק ביפו. העד סייר על עצמו כי נולד ברוסיה, עלה לארץ ב-2003, שרת במשטרת צבאית וכעת הינו סטודנט לביוכימיה באוניברסיטת בר-אילן, והוא מתפרנס מעבודתו כמאבטח בחו' ש. ניר מזה כשנתיים. (עמ' 125 ש' 24-25)

העד תאר שיגרת עבודה הדוקה עם המשטרה, וכי כהם זוקקים לעזרתם המשטרה מגיעה לאחר שמזעיקים אותה.

בערב הארווע סיפר, כי הוא איש עמדת הברזל שאסור לעזובה ללא מחלף, בשער הדромוי, כ-200 מ' ממקום הארווע, כך שלא יוכל לראות את המתරחש.

העד תאר, כי לקראת סוף המשמרות, הוא שמע בקשר את הנאשם 1 צועק כי תוקפים אותו ושיקראו למשטרה, וכך עשה, ומפלט שיחות הנגיד שלו (נ/18) ניתן לראות כי אכן הוא התקשר למשטרת בשעה 22:30. העד תאר כי בחלוף עשר דקי לא ראה שוטרים מתקרבים, לאחר מכן הגיעו ניידת אשר עקרה לידי אך הוא סימן להם שייפנו לכינסה האחורה הקרובה יותר לזירה. בחלוף עשר דקי נספות הניידת שבה לעמודה שלו כי לא יכול להכנס לפארק בגלל המחסומים. העד תאר כי הוא התקשר באמצעות הקשר לרומן על מנת שיפגוש את השוטרים ליד השער. עוד המשיך העד לתאר כי עד הגעת הנגיד הוא פנה לבורים על מנת שיצור שוב קשר עם המשטרה על מנת שידריך את השוטרים היכן להגיע, אבל במשטרת אמרו לו כי הם בכלל לא קלטו את הקראיה הראשונה של העד. (עמ' 126 ש' 15-9 לפרטוקול)

העד תאר כי במשמרות יש 4 מאבטחים, אחמ"ש, 2 בעמדות ברזל (בשער הדромוי ובכניסה לנמל) ומאבטח בפארק. במסגרת עבודתו חש מאויים, והיו מקרים בהם איימו עליו כי יזעיקו את חברותם, דבר שקרה הרבה, לפי דבריו. (עמ' 126 ש' 22-16 לפרטוקול)

העד תאר כי בעקבות האלימות מתפלת המשטרה, כי הם, המאבטחים, אין סמכות לטפל בעיה, ובמידה והמשטרה לא מגיעה המאבטחים נסוגים לאחר. (עמ' 126 ש' 24-23 לפרטוקול)

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נ נזרוב ואח'

העד תאר כי הוא מכיר את נאשס 1 למעלה משנה, כי הוא עבד תחתיו ונאשס 1 היה אחמ"ש. באשר לנוהgo של הנאשס 1 לפטור בעיות אלימות במקרים קודמים, השיב העד : " הוא יה פוטר במילאים, הוא מאד מקטוע, יודע לדבר, ולהרגיע אנשים. לא הגיע למכות." (עמ' 126 ש' 27-25 לפרטוקול)

עה. 9- בוריס פרלוב

העד הינו בן 24, סטודנט שנה ב' באוניברסיטה בר-אילן, שרת 3 שנים ביחידת גבעתי כלאום, היה במלחמות לבנון השנייה ובמבצע עופרת יצוקה. העד תאר כי הינו עובד בתחום הנמל כמאבטח מזה כשה וחייב מותוכם עם הנאשס 1 בחצי שנה ועם הנאשס 2 כשלושה חודשים. (עמ' 127 ש' 13-10-10 לפרטוקול)

באשר ליום האירוע, תאר העד כי הוא איש אמדת הברזל המרכזית, ואילו מיכאל מויזיק אייש את אמדת הברזל הדיזומית. בסביבות השעה 20:30 הוא שמע צעקות בקשר, שקרה ארוע בפרק. מיכאל מיד התקשר והזמין משטרת, בחולף 7-5 דקות, כשהמשטרה לא הגיעו, הוא התקשר שוב למשטרת, שאמרו כי כלל לא קלטו את הקריאה הראשונה של מיכאל, בסופו של דבר המשטרה הגיעה בחולף 15 דקות- 20 דקות. (עמ' 127 ש' 19-16 לפרטוקול)

העד אישר כי באותו הערב היו 4 מאבטחים, הוא, מיכאל, ושני הנאשימים, כאשר הוא ומיכאל איישו אמדות ברזל, שלא ניתן לעזובן, אלא אם כן מגעים מחייבים.

העד תאר כי במידה ובמסגרת עבודתו הייתה תקרית, הוא היה פונה לנאשס 1 והוא היה מגיע ומסיע לו. ב شأنאל כיצד הנאשס 1 היה נוגע לפועל באותו מצבים השיב: " כשמי מדובר איתם הם מבנים שהוא אדם רציני ומידי הם עוזבים." (עמ' 127-עמ' 128 ש' 6 לפרטוקול)

עה. 10- גינדי איזיניגוליב

העד סיפר כי עליה מברחים כנער, סיים כאן ותיקון, התגניש לצה"ל והמשיך לשירות במסגרת קבוע, לאחר מכן בשירותים מילואים פעיל, בין היתר עסק בתחום האבטחה, שימש כמנהל אבטחה במל"יל. מאוחר ועבר להתגורר באזורי המרכז, החיבור בה עבר בבקשתו ממנו כי יעבד בנמל יפו ושם מונה כמנהל אבטחה על מנת לשפר את תפקוד האבטחה באזורי הנמל. העד העיד כי הוא משתמש כמנהל אבטחה בנמל כ- 3 שנים.

העד נשאל לאוירה ששרה בתחום הנמל ולרקע הכללי בפרק בתקופה הרלבנטית לאירוע והשיב: "בתוך הרלבנטית היו הרבה מאוד הפרות סדר, ונdealיזם, גרים נזקים ברכוש פרטי, אם זה בתוך הנמל, או מחוץ לו, גנבות, פריצות לרכבים, היו מזיקים לבתי עסק מקומיים ועל חבי האבטחה לידע מיידית את המשטרה." (עמ' 129 לפרטוקול)

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נ' נזרוב ואח'

העד העיד כי הוא עבד עם שני הנאים שניהם אנשים רציניים, נאשס 1 עבד תקופה במאבטחה ולימים קודם לאחמי"ש אשר נוטל על עצמו אחריות גם על תפקודו ועל תפקודם של שאר חברי הוצאות, כמו גם האוכלוסייה הנמצאת במקום. (עמ' 129 ש' 7-4 לפרוטוקול)

בערב האירוע, הוא סיפר כי הוא הגיע למקום ב-23:30-23:45, לאחר שהארוע הסתיים, הגיע יחד עם המשטרה.

העד התבקש לתאר מה ראה כשהגיע לזירה והסביר: "כהגתי, נאשס 2 עמד, לידו בחורה של בחור אחד ושתי בנות צועקות. הגיעו למקום עוד בחורה נוספת נספת, הם צועקים הורגים אותנו. שניים מהחבריה, בני מיעוטים התקרכבו אליו, אמרו נשוף פה דם, אנחנו נשוף פה דם שלכם, לבדוק היתה הפרדה של משטרת ישראל, נידית סייר שהגיע, גבהת עדויות מכל הנוכחים, המשטרה הודיעה למabitחים מכி המקום רגש וחס וشنעוו את המקום ולא נישאר כי המקום חם. הודיעו לאותו שוטר כי אני בתפקיד כאראי על האבטחה בנמל, הוא אמר זה לא משנה, אל תישארו פה, לך חמי באוטו רגע את המabitחים, עליינו לאוטו והגענו למרחב פתוח להגיש תלונה במשטרה... גבו מאיתנו את התלונה, חזרנו לנמל, תגברתי את הנמל במאבטחה נוספת... נשרנו, וקרוב ל-05:00 בבוקר הגיעו נידית משטרת. הנאים חזרו לעבוד אחורי שהגשו את התלונה למשטרה, חזרנו לנמל להמשך הבדיקה." (עמ' 129 ש' 15-26 לפרוטוקול)

העד הציג תמונות של הונדרלים שראה וצילם באמצעות הניד שלו כוחזר למקום לאחר הגשת התלונה במשטרה.

העד תאר כי הוא ראה את הקשרים שהabitחים טעו כי הותקפו באמצעותם, הקשרים היו שרופים, "אני לקחתי בעצמי את הקשרים כי אף אחד לא הגיע למקום מהמשטרה לקחת אותם. הבאתם אותם לנמל, שם המשטרה תבקש בשעת החקירה להראות, אבל אף אחד לא בא וביקש." (עמ' 130 ש' 19-21 לפרוטוקול)

העד אישר לשאלת בהמ"ש כי כל התמונות צולמו ליד המדורה, בין היתר תמונות של בקבוקי וודקה האחד בלי כיפת ראש ואחר עם ראש מלא אץ שבור.

העד תאר כי בשעה 05:00 בבוקר יום המחרות הגיעו נידית ולקחה את נאשס 1 למשטרה מבילו לומר מילה פרט לעובדת היותו בגדר חדש. ובשעה 09:00 הודיעו להם כי כל מי שעבד במשמרות באותו ערב עליו להתיעכ במשטרה למסור עדות.

ההנחות כאשר המabitחים מקבליםஇום מהאוכלוסייה המקומית הן קודם כל לידע את המשטרה, אך כשהמשטרה לא מגיעה מיד, ובזמן זה יכול להיות מצב לחץ, האחמי"ש צריך לתת את שקי"ד ולתפקד. (עמ' 132 ש' 19-30 לפרוטוקול)

העד תאר כי הם עובדים בסביבה בעייתי ובעייתי לאור אופי האוכלוסייה המקומית. (עמ' 133 ש' 4-1 לפרוטוקול)

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזוב ואחר'

העד הציג בעדותו את המועל של נאשס 1, מעיל האבטחה שלבש ביום האירוע, בגב המועל רשות אבטחה ובחזית המועל שם החברה ש.ניר . בצווארו המועל רשום שמו של הנאשס 2. בחלקו האחורי של המועל רואים כתם שרוף, קרע מצד ימין של המועל מאחור וכן שני קרעים של הבד החיצוני החושפים את המילוי שבפנים, העד הוסיף כי לדעתו המדובר בחריכה. העד תאר כי הוא ביצע חיפוש במחסן החברה וכן הביא את המועל. העד הוסיף כי לדעתו הסימנים הנ"ל הם כתוצאה מאירוע התקיפה אותו עבר (עמ' 133 ש' 15-1 לפרוטוקול)

כאשר נשאל ע"י ביהם"ש מודיע לא הביא המועל למשטרה, השיב כי הביא את התמונות, והם אמרו לא להעביר לאיש, גם אסף את הקבוקים אבל איש לא התייחס אליו. (עמ' 133 ש' 22-18 לפרוטוקול)

בחקירהו הגדית השיב העד כי כשגעה למקום שרידי המדורה עדין היו לוחטים. וכי הם עזבו את הפארק ללא מאבטחים על מנת להגיח תלונה במשטרה לאור דברי המשטרה כי האזרור חס ולוחט וכי עליהם לעזוב את המתחם.

בחקירהו החזרה השיב כי כמשמעות דברי המשטרה הבין כי יכולם לבוא אנשים נוספים להתקיף את המאבטים: "זה לא אירוע ראשון שלי ולא אחרון שהוא שם, ככל האוכלותה, הם לא באים אחד או שניים, אחרי זה הם מבאים חברים נוספים ומתחלים לתקוף..." (עמ' 135 ש' 29-עמ' 136 ש' 3 לפרוטוקול)

ניתוח הראיות

בעוד כי המשאימה טעונה כי על ביהם"ש לאמץ גרסת המטלוננים ולקבוע בהתאם כי עובדות כתוב האישום הוכחו מעל לכל ספק סביר, טעונה ההגנה כי לא ניתן לסמוך כלל על עדויות עדי התביעה, כי המדובר בעדויות מוגמות, רוויות סטיירות בין עצמן ובין כל גרסה של אותו עד בין עצמן, ומשכך מבקשת ההגנה מביהם"ש לאמץ את גרסת הנאשמים.

אין ספק כי ראשית ההכרעה בתיק מצויה לצורך להכריע **מבחן עובדתית** מה ארע בזירת האירוע. קיימות נפקות קרדינאלית לשאלת אופן השתלשלות האירועים. שהרי במידה וביהם"ש יקבע כי גרסת המטלוננים עדיפה עליו , דהיינו כי המאבטים תקפו את המטלוננים מיד עם הגעתם ולא כל חילופי דברים ולא כל התגרות מצדם , אז וודאי שלא עולה השאלה של החלטת הסיג של "הגנה עצמית" ביחס לנאשמים . לעומת זאת, במידה וביהם"ש יעדיף גרסת הנאשמים, לפיה בעודם אודות 2 ניצב בסמוך לעצם על ראש המדרון , נאשס 1 מתקרב למטלוננים במשטרה לשוחח עימם והוא שבריו העצם אך יוסוף וסאמר תקפו אותו בכך שורקו לעברו בקבוק וודקה ואיימו עליו עם קרש עץ בוער וرك לאור אותו חש לגופו חחל הארץ האלים , אז יידרש ביהם"ש להמשיך ולבחוון האם

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזוכה ואחר'

המקרה שלפנינו חוסה תחת ההגנה המצויה בחוק ווואם , בטענת הנאים, הם זוכים לחסוט תחתיה, או אם לאו.

קביעה עובדתית באשר להשתלשות האירועים באותו ערב

באשר לתחילהו של אותו הערב, גם לגרסת המתלוננים, בשלב הראשון כאשר פגשו לראשונה במאם 2, רוח הדברים הייתה חיובית וקלילה. יחד עם זאת, כבר كانوا מתעוררת מחלוקת בין גרסאות המתלוננים לבין עצם באשר לאופן בו נפרד מהמאם 2. בעוד מרבית המתלוננים טוענים כי הצביעו למאם 2 להציג אליהם לכוטית, לאחר שהסביר להם כי יכולו להציג מדריך על חול הים , אך הוא סרב ואמר להם כי הוא מסטול , טעונה מורה , כמו גם המאם 2 עצמו , כי הוא סירב להצעותם בטענה שהוא בתפקיד ולקראות סיום המשמרות.

סלע המחלוקת בין הגרסאות מתיחשת בשלב הקרייטי, דהיינו בשלב השני.

לפי עדויות הנאים, בשעה 22:30 מתבצע סיוור משותף בין האחמ"ש (מאם 1) ועם המבטח באזרע הפארק (המאם 2) בטרם מתחלפות המשמרות בשעה 00:23. במהלך אותו סיוור הם מבוחנים ביחסו יורד מהמדרון ואוחז בשני קרשים (ראוי לציין כי בנק' זו קיימת סתירה בין עדות המאם 1 במשטרתו לבין גרסתו בביham"ש, במשטרת טיפר כי ראה את יוסף יורד עם קרשים ואילו בביham"ש סיפר כי ראה את פעולות העקירה לגופה), הם פונים למתחם העצים על ראש המדרון על מנת לבדוק מה הנזק שארע, ולאש חשש כי עקרו עצים של הפארק, מאם 2 נותר לצלט הנזק באמצעות הניד ואילו המאם 1 יורד לקרה החבורה המצואיה ליד המדרונה , בינוויים מתקשר המאם 1 בקשר ומבקש כי יזעיקו משטרת לזרה, בעודו מגע לקרה החבורה במטרה לשוחח עימם, סאמר לוקח בקבוק וודקה מסווג פינלאנדי שוברו ומאיים על המאם 1, יוסף לוקח קרש עץ בוער ומפנה לעברו, סאמר זורק הבקבוק לכיוונו של המאם 1 בתגובה המאם 1, לגרסתו משתמש בהזיפה לעברו, סאמר זורק הבקבוק לכיוונו של המאם 1 בתגובה המאם 1, לגרסתו משתמש בהזיפה יודאית וכן מפיל יוסף על הרצפה, (המתלוננים כולם טוענים כי המאם 1 נתן אגרוף ליוסף לפניו, חלקם טוענים כי נתן באמצעות אקדח) לאחר מכן מפיל את סאמר לרצפה, המאם 2 מבחין במרתחש, מתקשר שוב בקשר על מנת ששאר המבטחים יזעיקו משטרת, בינוויים יורד במדרון ומסיע עאלות. המאם 1 טוען כי האקדח לא יצא ממקומו וכי לא נעשה בו כל שימוש ובוודאי שלא המאם 1. המאם 1 טוען המאם 2 כי בעודו עומד בראש המדרון הבחן כי בכיסו של יוסף סכין וכן הזהיר את המאם 1 , כמו כן, טוען המאם 2 כי ראה שהמתלוננים מנסים לגשת לנשקו של המאם 1 על מנת ללקחו.

לעומת זאת, טוענים עדי התביעה, פרט ליוסף בגרסתו במשטרת ולמור בעדותו בביham"ש שטענו כי קדמו לכך חילופי מיללים, כי המאם 1 ניגש לעברם, ובעוד יוסף עומד עם גבו לעבר המאם 1 , המאם 1, מבלי לומר מילה קודמת לכך, חבט בו באמצעות אגרוף בפניו, וכתוואה מכח נפל יוסף .

בית המשפט המחווי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזروب ואחר'

בהמשך, תיארו עדי התביעה כי הנאשם 1 חבט בסאמר וגם הוא נפל על הארץ, לאחר מכן שלן הנאשם 1 אקדח וכיוינו כלפים, חלקם טענו כי הוא צעק "לא לוזו" אחרים טענו כי הוא צעק "לא לוזו, המשטרה בדרכך". זה המקום ציון, כי לגורשת עדי התביעה, פרט לעדותה של עדן, המתלוננים לא אישרו ואף חלקם הכחישו מכל תוקף כי עקרו או השתמשו בעcis ממתחם הפארק לצורך הבurtת המדורות.

בהודעתו במשטרת מסר יוסף כי שני מאבטחים עמדו מולו ובעודם מדברים הנאשם 1 חבט בו לפצע, בבייהם"ש הכחיש דבריהם אלו וטען כי הודעתו נגבתה בבייה"ח בעודו שורי תחת השפעת משככי כאבים. מורה העידה בחקירה הראשית בבית המשפט כי המאבטחים ירדו מאזור העcis ומיד נתנו ליוسف מכחה. בחקירה הנגידית השיבה כי המאבטחים, לאחר ששבו מביקורת אזור העcis הגיעו לעבר המדורה, פנו אל החבורה ושאלו אותן מודיעם אם שברו את העcis "והם תקפו בו זמנית, או שנייה לאחר מכן. הנאשם לא נתן ליוسف לענות כי מיד תקף. הם התנפלו עליו מיד כששאלו, לא חיכו להסביר. הכל היה בשניות" (עמ' 88 ש-14-11 לפוטווקול).

זה המקום ציון כי כל המתלוננים פרט ליוسف טוענים כי שלושה מאבטחים תקפו אותם ולא רק שני הנאים שלפנינו. לעומת זאת, טוענים הנאשם כי רק הם היו מעורבים וכי שני המאבטחים הנוספים שהיו באותה שעה שומרת לא יכולו כלל לבוא לעזרתם מאוחר ואישו עמדות ברזול, שלא ניתן לעזובן ללא מחליף. לאישוש טענות הצילה ההגנה שורה של עדי הגנה, ביניהם אותן מאבטחים נוספים שעבדו באותה שומרת אשר מחזקים ותומכים בגורסת הנאשם בנקודה זו, כמו גם מנהלי האבטחה במקום.

עד כאן בתמצות שתי גורסאות המנוגדות הניתבות זו מול זו. בעת, נדרש ביהם"ש להכריע מה מה בפועל אירע באותו ערב של יום 10.01.10.

הכלים העומדים בפני שופט בשעה שניצבות להן שתי גורסאות שונות בתכליות לגבי השתלשות ארועים מאוד נקודתית ומאוד ספציפית הם:

1. בחינת הגורסאות לגוףן, דהיינו בחינת רציפות וקיומו של סטיירות פנימיות.
2. השוואת הגורסאות השונות בין לבין עצמן.
3. בחינת ממצאים אובייקטיביים וראיות חיצונית בלתי הקשורות וקביעה اذاו גרסה הממצא מחזק.
4. בחינת הגרסה לפי מהימנות ואמינות העדים
5. בחינת הגרסה באספקරיה של סבירות והיגיון יש

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזירוב ואחר'

מיותר הוא לצין כי בהמ"ש הינו סוברני לקבוע כי הוא מקבל חלק גרסאות ולא בכללותן, זאת, כמובן, בעקבות בחינת הפרמטרים שהוצעו לעיל.

נעמיד עתה את הגרסאות שלפניו ב מבחנים שפורטו:

אסקור את גרסאות המתלוננים ביחס לארועים /נושאים מרכזיים

במה מאבטחים היו מעורבים בשלב השני בו התרחש האירוע האלים

סamer – שלושה.

ואליד – שלושה.

אדיב – שלושה.

יוסוף – שניים.

עדן – שלושה.

מור – שלושה.

במה אלכוהול שתו והאם שתו

סamer – הכחיש כי הוא ויוסף ישבו לבדים טרים התקבצה החבורה ושתו.

במשטרת טען כי לא שתו כלל וודקה וכי לא פתחו כלל את הבקבוק.

טען בח.ג. כי הגיעו למקום עם בקבוק וודקה במטרה לשותות, אך כמעט ולא הספיקו לצרוך ממנו. בהמשך טען כי פתחו הבקבוק אך הוא לא הספיק לשותות.

בחקירתו הנגדית לעומ'ד מנדמן השיב כי הוא שתה מעט, אולי כוסית.

ואליד – אישר כי סיבת הגעתם למתחם הייתה שתיית אלכוהול. בהתחלה טען כי לא הספיק לשותות כלל אלכוהול ולאחר מכן תיקן עצמו וטען כי שתה פחות מכך ולפניה פינלנדיה.

אדיב – הגיעו למתחם במטרה לשותות אלכוהול, אך הוא וחבריו לא שתו יותר מחצי כוס וודקה – כוס וודקה כל אחד. לגרסתו הם לא היו כלל שתויים. בקבוק הודהה נפתח 5 דק' לפני קורות האירוע.

יוסוף – העד תאר כי הוא וסamer טילו כשהיתה עימם שתייה חריפה. הוא ציין כי הוא שתה 2 כוסות לפני הגעתו של סamer. במשטרת טען כי הוא, סamer וואליד רכשו יהדיו בקבוק וודקה ולא ציין כי שתה לפני הפגישה עם סamer. בהמ"ש טען כי הגם שעולה מדבריו במשטרת כי הם היו שתויים, הם לא הספיקו לשותות אפילו חצי בקבוק שכן הוא שתה שתי כוסיות וכל יתרו שתו כוס אחד ואנו ארע האירוע.

במשטרת טען כי הוא וסamer טילו בטילת ושתו. העד אישר הדברים אך טען שלא היו שיכורים עדן – כמעט ולא שתו מהוודקה, אולי כוס או שתים. במשטרת אמרה: "שתיינו וודקה, אך לא היינו שיכורים" בהמ"ש טענה כי עצמה לא שתה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נ נזרוב ואח'

מור- לפי העודה טרם הדילקו את המזורה , חבריה ישבו על הספסל ושתו, היא לא שתהה. כשהגיעה למקום ראתה לידם בקבוק, הם אמרו לה ששתו אך לא כמה. בהמשך אמרה: "הבקבוק היה כמעט ריק כשחגנו, אם הם העידו שעוד לא הספיקו לפתח את הבקבוק אין לי מושג מדוע אמרו, הבקבוק היה כמעט גמור, והם היו 4." (עמ' 89 ש' 6-2 ל פרוטוקול)

מה הייתה תגובת הנאשס 2 להצעתם להישאר עימם

סאמר – הנאשס 2 אמר להם כי הוא מסטול וכי עליו לסיים את המשמרות.
וואליד- לא נשאל על כך בביהם".
אדיב- לא נשאל על כך בביהם".
יוסוף- לא נשאל על כך בביהם".
עדן- לפי העודה , הנאשס 2 סרב , אמר שהוא מסטול ולהקן.
מור- הנאשס 2 סרב והסביר כי הוא צריך לסיים את משמרתו.

תאור המכה ליאוסף

סאמר – בחקירה הראשית סיפר כי הנאשס 1 נתן אגרוף ליוסף במצח, מבלי שהיה חילופי דברים קודם. בחקירה נגדית השיב כי הנאשס 1 תקף את יוסף באמצעות אקדח שהיה במצבו שחור. וואליד- מבלי שקדמו לכך כל חילופי דברים, נאשס 1 נתן ליוסף מכח בפנים. אישר כי ראה את האגרוף שיאוסף קיבל אך לא ראה שהנאשס 1 החזיק משחו בידו בעת מתן האגרוף ליוסף.
אדיב- הגיעו שלושה מאבטחים , אחד גובה עם כובע נתן ליוסף בוקס, לא קדמו לכך כל חילופי דברים.

יוסוף- תאר כי כשחזר השומר הראשון עם שומר נוסף, בעודו ניצב עם הגב אליהם, פתאות הופעתו בפנים ובעקבותיה נפל ואייבד את ההכרה. ציין כי מי שנתן לו המכה בפנים זה הנאשס 1, אולם לאחר ואייבד ההכרה אינו יודע מי הכה בו לאחר מכן. העד ציין כי זכרו הרראשן לאחר מכן הוא בחדר בביה"ת. בת.ג. השיב כי הדברים שנמסרו במשטרת נסרו תחת השפעת משוככים בעודו בביה"ח ולכון לא ניתן להסתמך עליהם , בין היתר העובדה שזכר עצמו רץ בביתו. העד ציין כי לא קדמו כל חילופי דברים טרם המכה, וכי היא ניתנה בהפתעה.

במשטרת טען כי טרם המכה עמדו מולו שני מאבטחים והם התווכחו ובמהלך אותו ויכוח אחד מהם נתן לו מכח בראש. העד אישר כי המאבטחים טענו כלפיים כי הם עקרו עצים.
העד הכחיש טענת המאבטחים כי הם איימו עליהם בקרש בוער ושבורי זכוכית.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל פ נזרוב ואחר'

העד השיב לשאלת ביהמ"ש כי איןו זוכר האם קיבל את המכחה בפנים מנאשס 1 באמצעות אקדח, חרב העובדה שהיו מקומות בהם העיד שכן.

עדן- בעוד שני המאבטחים נשאו למעלה ליד העצם הפוגעים, נאשס 1 ירד לכיוונם, ומיד נתן לישוף, שעמד עמו גבו לעברו בוקס ליד העון, מבלי שקדמו לכך כל חילופי מילים, יוסף נפל ונחבט בראשו. בינו לבין שני המאבטחים האחרים (נאשס 2 והמאבטח השלישי) החלו לבועות ביוסף, בעודו שרוע על הארץ, נאשס 1 לא בעט בו.

מור- לאחר שלושת המאבטחים בדקו את העצם שניזוקו הם פנו לעברים ושאלו אותם מדוע הם שברו את העצם "והם תקפו בו זמנית, או שנייה לאחר מכן. הנאשם לא נתן ליוסף לענות כי מיד תקף. הם התגלו עליינו מיד כשהשאלו, לא חיכו להסביר. הכל היה בשניות". (עמ' 88 ש' 14-11-11 לפורוטוקול) בשלב מאוחר יותר העידה כי יוסף קיבל שתי מכות, האחת בבטן והשנייה בפנים ולאחר מכן נפל.

תאור המכוחות

סאמר – לאחר שנאשס 1 נתן אגרוף ליוסף, הרגיש מכחה ליד השפה העליונה, מהאקדח שנאשס 1 החזיק. באשר למעשים שנעשו כלפי ואליד השיב, כי נאשס 1 איים עליו באקדח ומתן לו אגרוף בראש בידו. הכחש שימוש בשברי בקבוק לצורך איום בתקיפה את הנאשס 1 לפני שהוא החל להכות. במשפטה השיב כי קיבל ממאבטח אחד בוקס ומאבטח אחר איים על עדן ואליד שלא יזוזו.

ואליד- לא כל שלושת המאבטחים תקפו אלא רק הנאשס 1. לאחר המכחה ליוסף הנאשס 1 נתן מכחה גם לסאמר, אשר כמו יוסף, נפל על הרצפה, וגם הוא עצמו קיבל מכחה מנהשס. העד לא הבחן במשיעי שני המאבטחים הנוספים. סיפר כי לפני המכחות שאל את הנאשס 1 "מה עשינו?" ונאשס 1 טען בפניהם כי הם שברו עצם. בהמשך הנאשס 1 כיוון אקדח לעברו ולעבר עדן וצעק: אל תזוזו המשטרת בדרכך". הכחש טענת ההגנה כי איימו על המאבטחים בקשר בוערת ושברי בקבוק.

במשפטה טען כי קודם למכות קדם ויכוח בין המאבטחים. ביהמ"ש, בשלב מאוחר יותר, אמר כי חילופי הדברים הללו התקיימו לאחר המכחות ולא לפנייהם.

בעימות במשפטה עם הנאשס 1 טען כי עטטו בו ולא הזיכיר כלל אגרוף.

אדיב- אותו מאבטח שהרביץ ליוסף, שלף אקדח ונתן לסאמר מכחה בפנים באמצעותו וכיוון אותו לעברים. העד כשראה את האקדח ברת. לא הבחן במשיעים של שני המאבטחים הנוספים. קודם למכות לא היו כלל חילופי וברים.

יוסף- תאר כי לאחר שקיבל את המכחה, סאמר רצה לגשת אליו ולסייע לו, אבל המאבטחים מנעו זאת ממנו והרביבו לו. כנסיאל כי צד ידוע למספר זאת שכן טען כי איבד הכרתו השיב, כי איבד הכרתו מהמשך המכחות שקיבל.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נ' נזרוב ואח'

עדן- בעוד שני המאבטחים (נאים 2 והמאבטח השלישי) בועטים ביוסף, נאים 1 פנה לשאמר ושאלו מודיע לךו קרשים, סאמר הבהיר והנאים 1 נתנו לו בוקס ליד הפה באמצעות חוץ שהחזקק בידו, סאמר נפל ואחד המאבטחים האחרים בעט בו. ואליד פנה אל הנאים 1 שאל מודיע הוא מרביץ לסאמר ונאים 1 השיב לו "שתוכך يا בן זונה" ואליד אמר לו למה אתה מקלל, ונאים 1 נתן לואליד בוקס עם האקדח, לאחר שלפלטו מהמוותן. בהמשך הנאים 1 כיון לעברת את האקדח ואמר שאיש לא יזוז עד שתגעה משטרתך. בהמשך עדותה השיבה כי הנאים 1 לא השתמש באקדח כדי להוכיח, וכי לא ראתה שהוא חבט באמצעותו בוואליד. העודה הבהירה טענת ההגנה כי הנאים מטענו מפני תקיפת חבריה בקשר עץ ובשברי זכוכיות. העודה טענה שלא בעטו בסאמר אלא ביוסוף. העודה השיבה כי אינה זוכרת היכן בעטו ביוסוף והפנתה לעודותה של מורה שעמדה ליד.

מור- העודה העידה כי אינה יודעת מהו החჭב באמצעותו הכה הנאים 1 את סאמר, האם היה זה פנס או אקדח. בהמשך העידה כי את האקדח ראתה רק בשלב שלאחר הכתת סאמר בפניו, ואילו את הפנס ראתה בשלב מוקדם יותר. העודה השיבה כי הנאים 2 נכח אך לא תקף פרט למס' בעיתות בחילת הארץ לעבר רגלו של יוסף כשהיא על הקרקע. לדבירה, יוסף לא קם מס' דק', לעומת זאת, סאמר קם לאחר מס' דק' אך כל פניו היו מגולים בדם. לאחר שיוסף קם, נאים 1 הריף האקדח ואמר לא לוזו, וויסוף החל ללקת לכיוון ביתו. ואליד אולי קיבל מכח קטנה בראש מנאים 1.

העודה הבהירה שימוש בקרים עץ בऊרים או בשברי בקבוקים כאיום נגד הנאים.

תאוור האקדח

סאמר – אקדח שחור.

ואליד- הבחן באקדח בידו של הנאים 1 עד בשלב בו קיבל את המכחה מנאים 1. אדי- בינו מתאר את האקדח, אך טעו כי הנאים 1 השתמש בו לצורך הכתת סאמר ושליפתו בעברם. שולל האפשרות שנאים 1 החזיק פנס.

יוסוף- לא התייחס לאקדח, אלא טען כי אינו זוכר האם קיבל מכח באמצעות האקדח.

עדן- במשטרת טענה כי אינה בטוחה כי נאים 1 הכה באמצעות האקדח, אך בבהמ"ש טענה כי אמרה שהמדובר באקדח. בהמשך טענה "אני בטוחה שרائيتي אקדח, אך לא בטוחה שהמכחה שקיבלה ואליד היא מהאקדח... אך בטוחה אוימנו ע"י האקדח". (עמ' 18 ש' 17-16 לפרוטוקול) ובהמשך הוסיף "הוא לא השתמש באקדח כדי להוכיח, לא ראייתי שהוא חבט עם האקדח בוואליד".

מור- את האקדח ראתה לאחר הכתת סאמר, אינה יודעת באמצעות איזה חוץ הכה הנאים 1 את סאמר, ייתכן שהמדובר בפנס.

נושא העצים

סאמר – טען כי האש לא כבתה ולכן לא נדרש להם כלל עוד קרשים לצורך שמירת הבערה. טען כי לא ראה את יוסף הולך ללקחת עצים מהפרק

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזירוב ואחר'

ואליד- האש לא כבתה כלל, הם הדליקו קרשים פעמיים אחת בלבד וגם לא הילכו לחפש/ להביא קרשים נוספים.

אדיב- אינו זכר כי חבריו עקרו קרשים שתמכו בעcis לזרוק תבעות המדורות. כל שהבחן הוא הדלקת המדורות בהתחלה. העד אישר כי עמד ליד המדורות בכל העת.

יוסוף- לפי העד, הם הביאו עימים עצים שהיו בקרבת ביתו וכשכבותה המדורות הוא הילך לחוף להביא עצים וכמו כן, הילך למעלה להביא משטחים.

עדן- לפי העדה לאחר שהבעירו רפסודה, משטח מעץ, בחלוות חצי שעה כבתה האש וויסף הילך והביא 2 קרשים שתמכו בעcis שבפרק לצורך הביעותם.

מור- היא לא ראתה את יוסף עוקר את העצים אבל הבינה שהוא שבר את העצים וגם שמעה שהם לקחו קרש אחד. בסופו של דבר, העידה כי יוסוף אכן הילך והביא את הקרשים.

סיטואציה שליפת הנשך מצד הנאים 1 וכיונו לעבר הנוכחים

סamer - הנאים 1 שלפ' אקדת וכיונו לעבר הנוכחים לאחר שהכח את סאמר באמצעותו. אדיב נבהל וברוח למראהו.

ואליד- העד הבחן באקדת עוד בשלב בו קיבל המכחה מהנאים 1. תאר כי הנאים 1 סייעו לעברו ולעבר עדן האקדת וצעק, לא לוזו המשטרת בדרכן. חרף האIOS מצד הנאים 1 הוא הילך ולא חיכה למשטרת, לא היה לו הסבר כיצד זה בעודו מאיים עם אקדח יכול ללכטה.

אדיב- העד ציין כי נאים 1 שלפ' את האקדת בין המכחה ליוסף למכה לסאמר. בעודו מכוען את האקדח כלפיו וככלפי חבריו העד לא שמע את הנאים צעק אל תזוזו כי המשטרת בדרכן.

יוסוף- העד לא תאר סיטואציה שליפת הנשך והסביר לשאלת ביהמ"ש כי אינו זכר האם קיבל מכחה בראש באמצעות אקדת, חרף העובה שהיא מקומות בהם העיד שכן.

עדן- האלים היה לפניו שהנאים 1 שלפ' את האקדת.

מור- לפי העדה, הנאים 1 שלפ' את האקדת, כיון כלפייהם וצעק שלא יזוזו כי הם הזמינו משטרת.

כמה זמן החבורה ישבה בים לפני קרות האירוע

סאמר - בחקירה הראשית- 20 דקות, בחקירה הנגדית- 30 דקות.

ואליד- כחצי שעה . במשטרת טען כ 45 דקות.

אדיב- השיב כי פתחו את בקבוק בודקה כ 5 دق' לפני קרות האירוע, לא התייחס לכמה זמן שהוא במתחס קודם לאירוע.

יוסוף- לא נשאל על כך בעודתו ביהמ"ש.

עדן- חלפה כחצי שעה מהרגע שהנאים 2 הילך ועד שייסף הילך והביא קרשים להבערת המדורות בפעם השנייה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 01-01-24619 מדינת ישראל נזrob ואחר'

מור- השיבה כי משך הזמן בו שהו במקום עמד על כשייטים.

מסקירת עדויות עדי הtribuna ניכר כי קיימות סטיירות שני סוגים: סטיירות בנסיבותיו של אותו עד בין אם בדברים שמסר במשטרת לדברים שהעד ביביהם"ש, או אם בהציג עמדה שונה מהלן העדות ביביהם"ש, וכן סטיירות בין עדויות העדים השונים לבין תבריהם.

מן הנחיה ביב המשאימה בסיכוןיה לכך, כי טبعו של כל ארווע רב משתתפים כי לא כל הנוכחים בו יחו את מכלול הארווע על כל פרטיו, ומשכך צפוי הוא כי הנסיבות לא תהינה זהות. לפי המשאימה, עצם קיומן של גרסאות שונות מהוות תמייה למתינות העדים שכן הדבר מלמד על חוסר טעם מוקדם ביניהם.

אכן, בכל ארווע רב משתתפים כל פרט נוטל חלק אחר בקבוצה ומשכך נחשף וקולט בחושיו אינפורמציה שונה. כמו כן, כל אדם שם דגשים שונים על מחוזות שונים. שני אינדיידואלים שראו את אותה סיטואציה, כל אחד, עם הרקע ממנו ואוכלול אישיותו ישים דגש ויזכר פרטים אחרים, מה שיוביל לתאוריה שונה. ברור הוא כי על מנת לקבוע רצף השתלשות מאירוע אין ביבם"ש תר אחר גרסאות זהות. הר依 טبعו הוא כי קיימים חלקים מסוים הארווע שלא כל הפרטים המשתתפים חוו או נחשפו אליו. יחד עם זאת, בשעה שקיימות סטיירות בנסיבות הנוכחים באשר לארועים מרכזיים מאותה תקופה, או אז מתעורר קושי אמייתי. לצורך העניין, במקרה שלפניינו, קיימות סטיירות בנסיבות עדי הtribuna בנוגע לארועים מרכזיים, אשר אין ספק כי כולם חוו אותם כדוגמת: שתיטת האלכוהול, משך הזמן בו שהו במתחס עד קרות הארווע, נשא עקייה העצים. כל אלו מושאים אשר מחד אינם נוגעים ישירות לתקירתן אך מайдן תדעת נתנת ברמת סבירות גבוהה בכל הנוכחים מהחברה נחשפו אליהם, ומשכך, לא סביר הוא כי יתקבלו כי הרבה סטיירות בנסיבות כדוגמת המקרה שלפניינו.

יתרה מזו, כפי שכבר צוין, מסקירת העדויות עולה כי לא זו בלבד שקיימות סטיירות בין גרסאות העדים אלא, קיימות סטיירות בין גרסאות שונות של אותו עד (ראה לדוגמה: עדותו של סאמר בנושא שתיטת האלכוהול, עדותה של מור בנוגע לעקייה העצים עיי יוסוף, עדותו של וואליד בנוגע לשאלת האם קדמו חילופי דברים טרם תחילת ההתקפה עיי הנאשם 1 ועוד. ראה הסקירה דלעיל). במקרים כגון אלה, בהם מתגלו סטיירות בין גרסאותיו השונות של אותו עד, התסביר וכי קיים ארווע רב משתתפים ובשל כך צחות מס' גרסאות איינו רלבנטי. קיומים של עדים רבים לאותו ארווע יכול להסביר קיומן של גרסאות שונות מטעם עדים שונים אך לא יכול להסביר שינויים בנסיבותיו של אותו עד.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נ נזרוב ואח'

זה השלב בו נעור ביהמ"ש בקיומו של ראיות חיצונית על מנת לקבוע איזו מבחן הגורסאות משקפת נכוחה את הממציאות בשפט. סוגיות כמו צריכת האלכוהול של המתלוננים בטרם קורת האירוע מהוות אומнес נושא שאינו מוגדר כלב ליבו של האירוע, יחד עם זאת, מדובר בפרט מידע אשר אין חולק כי כל הנוכחים מותוק מעגל המתלוננים נחשפו לו, יתרה מזו, דוקא מפהת היותו ב"מעגל החיצוני" של תיאור התשתלשות, קיימת חשיבות לאופן בו מתארים העדים פרט זה, שכן קיימת לכך השלכה לעניין מהימנותם.

במקרה שלפנינו, קיימים מזכירים של השוטרים שהגיעו לזירה והריחו ריח חזק של אלכוהול, כמו כן, קיים תיעוד רפואי בעניינו של סאמר שבו נכתב כי לא ניתן לטפל בחולה עד שלא יתפסח. אין חולק שהמדובר בראיות חיצונית, מגורמים מסוימים, בפרט התעודה הרפואית אשר לא נסתרה והסביר שטיבקו סאמר ומור כי התנהגו נבעה מהכאבים שחש אינה מתקבלת.

בחינת גרטסו של סאמר מעלה כי לא זו בלבד שקיים סטיות בין הדברים שמסר במשטרה לבין עדותו ביהמ"ש, גם ביהמ"ש עדותו מתפתחת, ולא זו בלבד אלא כל גרסאותיו אין מתישבות עם הראיות החיצונית בדמות התיעוד הרפואי המצביע על רמת שכנותו הגבוהה. משכך, אני קובע כי גרטסו של סאמר אינה מהימנה בנושא זה.

בחינת יתר עדויות עדי התביעה מחברות המתלוננים בנושא צריכת האלכוהול מלמדות כי לא ניתן לקבל עדותם. משעה שקבעתי כי עדותו של סאמר בשאלת שתיקת האלכוהול אינה מתقبلת, עדויותיהם של וואלייד, אדיב, יוסוף ועודן אין יכולות להתקבל, מאחר והן מציגות אותה עדשה כזו של סאמר. עדותה של מור היא היחידה אשר משתלבת עם ממצאי התיעוד הרפואי ועם מזכרי שוטר הסיוור שהגיעו לזירה ומציניהם מפורשות כי נדף ריח אלכוהול חזק.

מכל אלו עולה כי ביהמ"ש מקבל טענת ההגנה לפיה עדי התביעה היו שתויים וצרכו כמהות ניכרת של אלכוהול קודם לתקירת האלימה.

בנושא לשאלת עקרות העצים ושימוש לצורך תחזוק הבURAה במדורה- רוב עדי התביעה חיכשו בדרך זו או אחרת כי נעשה שימוש בעצים מן הפארק לצורך הבURAה המדורה. סאמר וואלייד טענו כי לא נדרש כלל להבעיר את המדורה. יוסוף לעומת זאת טען כי שנדרש היה להבעיר שוב את המדורה הלא לכיוון ביתו והביא ממש עצים נוספים ואילו אדיב טען כי לא הבחן כלל במעשה חבירו. רק עדן מאשרת, בworthy אוטנטית וטוענת, נכוון שהם עקרו את העצים, אבל זה לא מצדיק נקיטת אלימות כזו, גם מור בסופו של יום אישרה כי יוסוף עקר את תומכי העצים.

למול עדויות אלו קיימות תמונות המתעדות עקיות קרשים תומכי עצים שהיו בזירה, כמו גם עקיות עצ צעיר, ותמונות של אותו קורת שרפota.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזrob ואחר'

עוד מימד של בחינה הוא מבחן הסבירות וההיגיון. כל המתלוננים טוענים כי השיתה הראשונה עם הנאש מס' 2 הייתה באוירה נינוחה ורגועה, לא מתקבל על הדעת כי בשלב מאוחר יותר יחוירו שני הנאשימים לתקוף את החבורה ללא כל סיבה.

כל אלו, בצרוך עדותה של עדן בנושא זה, מובילים לקביעה החד משמעית כי אכן יוסוף הילך ועקר 2 קרשיס תומכי מהפרק וכי גרסאותיהם של 4 המתלוננים הגברים בחבורה בנושא זה נדוחת.

נושא נוסף, אשר אף הוא מצוי בשולי הדברים, אך לא מתקבל על הדעת שלא כל המתלוננים נחשפו לו **היא תשובה הנאש מס' 2 להצעתם להצטרכן אליהם בפעם הראשונה שנפגשו**. פרט למור אשר אישרה גרסת הנאש מס' 2 כי חשב בשילhouette וטען כי עליו לסיסים את משמרתו, עדן וסאמר טענו כי הנאש טען בפניים שהוא מסטול, שאר העדים לא נשאלו על נושא זה. גם כאן מבחן ההיגיון והשכל הישר מובילים לקביעה כי אין זה סביר כי הנאש מס' 2 יצא בפניים תשובה מסווג זה, בעודו משתמש כמאבטחה, ועליו להיראות בעל סמכות. יתרה מזו, משעה שמור, אחת המתלוננות שהיתה נוכחת בזירה תומכת בגרסתו של הנאש נראה כי אין אפשרות לקבל את גרסת שאר המתלוננים. משכך, גם בנקודת זה, אני דוחה גרסת מרבית המתלוננים וקובע כי גרסת הנאש מס' 2 היא המהינה בנושא זה. שוב, ראוי להזכיר, אין מדובר בסלע המחלוקת, אך יש בתשובות אלו כדי להצביע על מהימנות תיאורם של העדים את השתלשות האירועים.

הנושא הבא המועמד לבחינה הוא משן הזמן מההגעה למקום ועד לקרות התקיפה- פרט ליוסוף, כל העדים נשאל שאלה זו וכל אחד מהם השיב תשובה שונה. טווח הזמן נע בין תשובה של אדייב שטען שבבקבוק הודקה נפתח 5 דקות לאחר האירוע ועד לתשובה של מור שטענה כי הם נכחו במתחם כשעתיים קודם לכן. גם נושא זה, כמובןו, אינו בעל חשיבות מרבית לתאזר האירוע גופו. עצם העובדה שמתקבלות תשבות כ"כ שונות מכל הנוחחים מעלה סימן שאלה באשר למידת מהימנותם בתיאור העבודות.

מספר המאבטחים שהגיעו במועד התקיפה

כל עדי התקיפה פרט ליוסוף טענו כי הגיעו שלושה מאבטחים. יוסף תאר כי הגיעו שני מאבטחים. כמו כן, נשמעו עדויותיהם של שאר המאבטחים שעבדו באותו ערב (מייכאל ובוריס) מטעם ההגנה, שניהם טענו כי הם איפשרו עמדות ברזל שלא ניתן היה לעוזבן אלא אם הגיע מחליף וכי בפועל אכן לא עזבו ולא היו נוכחים באירוע. עוד הציחה ההגנה עדויותיהם של הקב"ט הראשי אשר אישר כי באותו הערב עבדו 4 מאבטחים סה"כ ביןיהם הנאשימים מייכאל ובוריס. עוד ראוי להזכיר, כי איש מבין המתלוננים לא ידע לתאר את אותו מאבטח שלישי. כמו כן, הוצגו לחלק מתלוננים מסדר תצלומים אשר כלל בו תמונותיהם של בוריס ושל מייכאל ואיש לא זיהה אותם.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזروب ואחר'

מכל האמור לעיל עולה, כי גרסת המטלוננים נדחתת וגירסת ההגנה הוכחה, זההינו רק שני הנאים היו נוכחים באירוע.

נקודות קביעה זו כמו גם שאר הסוגיות שנסקרו, היא כי עדויות המטלוננים לא זו בלבד שאין משקפות את השתלשות הארוועים כפי שהתרחשה, אלא הן אינן מהימנות. לסוגיות כמוות המאבטחים יש השלכה נוספת, והיא הקביעה כי עדויות המטלוננים נגעות בפגיעה המהותי של תיאום גרסאות.

עכש העובדה שחמשה מتوزע שתשת המטלוננים טוענים על קיומו של מאבטח נוסף, כאשר הוצגו ראיות חייזניות מהימנות וחוד שמעויות כי הטענה בלתי אפשרית, מבעיה על תיאום גרסאות מצד המטלוננים, שכן אין מדובר בעוות תמיינה של אחד הנוכחים, אשר בלחט האירועים זיכרנו תעהubo. המזכיר בתיאום גרסאות קלאסי, מגמתי, אשר לדבונם של המטלוננים ולשםחותם של הנאים, נחשף באמצעות ראיות בלתי תלויות, חייזניות, המוכיחה את אי היתכנות טענות המתואמת וחסרת כל בסיס למציאות.

לסיכום, מבחינת כל אותן סוגיות שאין לב ליבו של האירוע הנבחן לפניינו, עולה כי גרסאותיהם של המטלוננים, הן גרסאות מתואמות וחסרות מהימנות. יחד עם זאת, יש לבדוק בין המטלונניים. מסקירת כל אותם נושאים "שוליים" עולה כי הגם שעוזן ומור היו חלק מניסיונות הגראסאות, והן אכן בוחלות באמצעות צדוקת השקר במתן עדותם בביבה"ש, נראה כי גרטון מציגה תמונה הקורובה יותר למציאות שהתרחשה בזירה מאשר גרסאות חבריהן. רוצה לומר, הגם שגרסאותיהם נגעות בתיאום וחוסר מהימנות, עדין הן נחותות מעדייפות מבחינות מהימנות ביחס לעדויות חבריהן.

עד כאן, בוחנת תיאורים של העדים את הנושאים אשר אינם נוגעים ישירות לב ליבו של האירוע. כתע אעbor לבחינת הגרסאות המתיחסות מהותית לאירועו אותו עבר ולמעשי הנאים.

שאלת השימוש באקדח מצדו של הנאשם 1

מסקירת העדויות עולה כי גם בנושא זה קיימות סתיות רבות. החל מהשאלה מהו המועד בו שלף הנאשם 1 את האקדח וכלה בשאלת כיצד השתמש בו – האם חקט באמצעותו ולאחר מכן שלפו לכיוונים או שמא רק שלפו לכיוונים.

בנושא לשאלת הראשונה – מועד השליפה התקבלו גרסאות שונות, כפי שפורט דלעיל. בעוד שנשמעה גרסה לפיה הנאשם 1 שלף האקדח בשלב המכבות (כגרסת סامر, אדייב ואלייד), היו אחרים (מור,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נורוב ואחי'

עדן) שטענו כי הנאשם 1 שלפָה האקדח רק לאחר שנתקו המכות וכיוונו לעברים בשעה שצעק "לא לוז", המשטרה בדרכ" .

באשר לשאלת אופן השימוש- האם ורק שלפו או גם חבט באמצעותו-אם כאן התקבלו מס' תשובות שונות:

לגרסת סאמר- הנאשם 1 הכה את יוסף וואליד באמצעות אגרוף אך אותו הכה באמצעות האקדח. לגרסת וואליד- יוסף קיבל אגרוף מה הנאשם ללא שימוש בחפץ, סאמר קיבל גם הוא מכה מה הנאשם 1 והוא זה שקיבל את המכה מה הנאשם 1 באמצעות האקדח.

לגרסתו של יוסף- הוא קיבל מכה מה הנאשם 1 ולא ציין שימוש באקדח. לגרסת אדי- יוסף קיבל בוקס, ללא שימוש בחפץ, ואילו סאמר קיבל מכה באמצעות האקדח פנויים, עד לא תיאר מכות כפפי וואליד וככלפו.

לגרסתה של עדן- הגרסה התפתחה במהלך עדותה בbihm"sh, תחילתה טענה כי הכה את סאמר עם חפץ שלא זיהתה ואת וואליד באמצעות האקדח ובסיומו של יום אישרה כי הנאשם 1 לא השתמש באקדח כדי להכות וכי לא הבחינה כי הכה באמצעותו את וואליד.

לגרסת מורה- הבדיקה באקדח רק בשלב לאחר המכות . טענה כי אינה יודעת האם הנאשם 1 הכה את סאמר באמצעות פנס או אקדח.

למול כל עדויות אלו, ניצבת גרסתו של הנאשם 1 כי האקדח לא יצא מן הנרתיק וכי לא נעשה בו כל שימוש מכל סוג שהוא.

במקרה כגון זה בו אין לביהם"sh כל אמצעי חיצוני הותמן בגרסה זו על פני אחותה, נדרשbihm"sh לਮבחן הסבירות והשכל היישר כאשר הבסיס לבחינה נעוץ בגרסאות העדים.

ראוי להזכיר, כי עסקינו במשפט פלילי, אשר הכלל המרכזי הוא כי על הتبיעה להוכיח טענותיה מעיל לכל ספק סביר, כמו כן, מדובר בסוגייה שמהווה נדבן מרכז ומהותי בשאלת הוכחת אשמו באשר לסעיפי האישום כנגדו. בשיסט לב לכל העזרות הניל' נראה כי הتبיעה לא צלחה בהוכחת טענותה מעיל לכל ספק סביר כי הנאשם 1 חבט באמצעות האקדח בידי מבון המתלוננים.

מבחינות הגרסאות בנושאים הקודמיים שנסקרו, ניתן להבחין כי עדויותיהם של סאמר אדי ווואליד נדחו עיי'bihm"sh. דהיינו עדויותיהם מלמדות על כך כי אותם עדדים שיקרו במהלך עדותם ולא תארו את השתלשות האירועים כפי שארעטה בפועל. יתרה מזו, נקבע כי עדויותיהם אינן מהימנות ונגעוות בתיאום עדמות. למול עדויות אלו, קיימות עדויותיהן של עדן ומורה, אשר אין חולק כי הן חברותיהן של שאר המתלוננים, ואף הן הציגו גרסה שיקנית לביהם"sh בשאלת כמות המאבטחים, מה שמוסכימה את תיאום העמדות בין לבין שאן גרסה שיקנית לביהם"sh בשאלת כמות המאבטחים, מה שמוסכימה התואמת יותר את רוח הדברים שהתרחשו בנסיבות. משכך, בנושא מרכזי זה, שאלת אופן השימוש

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 01-01-24619 מדינת ישראל נזrob ואח'

באקדח – עדיפות גרסאותיהם של עדות התביעה עדן ומור לפיהן, האקדח נשלף לאחר שלב המכות ולא נעשה בו שימוש קודם במהלך המכות.

בעת נשאלת השאלה, האם יש לקבל גרסתו של הנאים 1 לפיה, האקדח לא יצא מהנרטיק. נראה שהתשובה על כך היא שלילית. צירוף של הפעלת מבחן הסבירות והשכל הישר עם עדויותיהם של עדן ומור מוביל למסקנה לפיה הנאים, לאחר שהכח את יוסף, סאמר וואלייד שלפ' את האקדח וצעק לעברם שלא יזוזו כי המשטרה בדרכן. אין כל טעם לצעק את אותה עקה, אם אין איהם ממש את אקדח שלוף. העובדה שהnocחותם בחוץ להטעם מאיום זה ורובם הלו, ואילו הנאים לא מימי' את איוםו ולא עשה בו שימוש מעבר לשיפתו הינה אינדיקציה לשકילת מעשי' של הנאים ולהוسر רצונו להטלים את האירוע, אך אין בעובדה זו כדי להוביל לקביעה שהאקדח כלל לא נשלף.

סוגייה מרכזית העומדת לבחינה בשאלת גרסאות עדי התביעה הינה שאלת תחילתו של האירוע, האם הייתה זו תקיפה פתאומית וחד' צדדית מצדם של הנאים את המתלוננים, או שמא קדמו לכך חילופי דברים?

נס בקשר זה עולה כי קיימות מס' גרסאות, בעוד מרבית עדי התביעה טוענים כי נאים 1 הגיעו ומיד תקף את יוסף, בעוד יוסף עומד עם גבו ביחס לנאים, גם יוסף בעדותו במשטרה גם מור בעדותה בבייחמ"ש וגם וואלייד בעדותו במשטרה ובחלקים מעודותיו בבייחמ"ש, מאשרים כי הנאים 1 דיבר קודם לתקיפה. יחד עם זאת, שניהם טוענים כי מייד לאחר מכן, החלו המכות. למול אלו טוען הנאים 1 כי ירד מהמדרון במטרה לשוחח עימם אך אלו החלו מאויימים עליו, יוסף עם קרש עצ' בוער וسامר עם בקבוק שבחרו וזרק לעברו.

פרט לעדויות אלו, בייחמ"ש מפעיל את מבחן ההיגיון והשכל הישר, לא ניתן לקבל טענה לפיה מאבטחים אשר הגיעו במהלך סיום משמרות לבדוק כי הכל מתנהל כמורה, יגשו לחבורה ששווהה ומיד, ללא כל דין ודברים יחולו להכוונות. פרט להיגיון, קיימות תמיכות בעדויותיהם של חלק מהמתלוננים. העובדה שהחלק מהמתלוננים חזרו בהם, כדוגמת יוסף וואלייד אינה יכולה לעמוד, שכן כבר נקבע שככל המתלוננים תאמו עדותם ונקבע כי גרסאותיהם אינן א眞יות. שילוב כל הגורמים הניתן מוביל לקביעה כי הנאים ניגש והיו חילופי דברים שקדמו למכות.

הסוגייה האחוריונה הנדרשת לקביעה, נוגעת לשאלת מרכזיות בתיק שלפנינו והיא האם הייתה תקיפה מצדם של המתלוננים בתיק את הנאים?

כל עדי התביעה, ללא יוצא מן הכלל, טוענו כי לא הייתה כל תקיפה שהיא מצד המתלוננים את הנאים.

לעומת זאת, המתלוננים לא ידעו להסביר קיומם של שברי בקבוק פינלאנדי, והוৎ בבייחמ"ש מעילו של הנאים 2 אשר היו עליו סימני חריפה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזrob ואח'

מנגד, מבחינת גראסאות הנאים במשטרת עולה כי כבר בהזדמנות הראשונה, זהינו, כבר בגרסה הראשונית אותה מסרו הנאים לשוטר הסיוור שהגיע לזרה, מסרו הנאים טענות כי הותקפו עשי המתלוננים וכי הוולך לעברים בקבוק הוודקה:

ת/8 – הودעת הנאים 2 משעה 23:50 – הנאים מספר כי ראו את התבורה השתויה כאשר אחד מהם נושא 2 קרשים הנחוצים להיות קרשים תומכי עצים מהפרק והכינוסם למדורתה. הנאים 2 סיפר כי שאלו את המתלוננים מהיכן הקרשים, ולאו השיבו כי הביאו מהבית. בעקבות זאת, עלו הוא ונאים 1 לאזורי העצים, לבדוק האם נלקחו ממש עצים... אמרתי להם שם משקרים, אז הם התחילו לדבר לא יפה, ואמרו לו יאללה, יאללה, הסתכלתי טוב על המקומות השבורים שהיו בתוך האש בשליל להיותotope זהה אותם קרשים של העצים, עלייתי להסתכל למעלה לראות את הקרשים, ורציתי לקרוא לאחד מהם כדי להוכיח להן שהעצים מלמעלה שייכים לפארק, כשהסתובבתי, כבר ראיתי אנשים מתחילה לתקוף את סמי, ירדתי מהר בשביל לעזרו לסמי, ראיתי שען בקבוק פינלאנדי על החוף, כשידתי לשם המשיכו לדוחף גם אותו ואני התחלתי להתוגון, וגם סמי התוגון...אחד מהם הריס בקבוק בשליל לתת לסמוי בראש,ראיתי 2 חברות שכבו על הרצפה, וגם 2 חברות שתקפו את סמי היו על הרצפה, לא הייתה אפשרות אחרת, זה או שם או אנחנו על הרצפה...."

בת/9- הודעת הנאים 1 משעה 20:00 – גם הוא תאר כי הבחן באחד האנשים סוחב 2 קרשים תומכים " הлечתי לראות מאיפה הוא שבר את זה וזרתי אליו, רציתי לשאול למה הם שברו את העצים? אנחנו שומרים על הסארק וזה בעיה אח"כ שלי ושל רומן, הם התחילו לאיים ואחד מהם לקח בקבוק וזרק את הבקבוק עלי ואחד מהם לקח קרש עם אש וניסה להרבע אוטי, ורומן שהוא אחראי קיבל מכח ברגל ועשינו הגנה עצמית...הבחור שזרק עלי בקבוק נשאר שם ומשטרת להקה ממנו פרטיים."

פרט למסירת גראסת ההגנה העצמית ודבר התקיפה באמצעות הבקבוק בהזדמנות הראשונה, דבר המלמד על חוסר תכנון מוקדם ואוטנטיות סיפור המקרה, הוכח כי הנאים 1 הורה בקשר, טرس הגעטו לחברוה, כי יש זמן משטרה למקום. אין זה מתבל על הדעת כי הנאים, אשר יודע כי המשטרת בדרכה לזרה, יכול בקטטה, ללא כל סיבה מוצדקת ונראית לעין, במיוחד שהמדובר בסיוור שהתקיים לצורך החלפת משמרות והוא בתור האחמי'ש היה צריך לדאוג שהמשמרות עוברת בזרה מסודרת למאבטחים החדש. עד שיקול החשוב לעניין זה עניינו בקביעות באשר למחיינות גראסת המתלוננים. כבר קבעתי כי גראסאותיהם של המתלוננים בתיק אין אמינות, וכי הן מתואמות ומוגמתות.

יש ויטענו כי נקבעו קבועות סותרות בכך שנקבע מחד כי גראסאות המתלוננים מתואמות ומайдן נקבע כי קיימות בבחן סתירות רבות. אין אלו הם פני הדברים ואין מדובר בקביעות סותרות. כפי שצוין, פרטים נקודתיים מסרו כל המתלוננים תשובה זהה, כדוגמת כמה מאבטחים שתקפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזrob ואח'

אותם (פרט לヨסף שמהו 2, אך יש לזכור כי הוא שהה בבייה'ית בשעה שנגבו עדויות שאר חביריו) ; לעומת זאת, בפרטים אחרים, הגם שתיאמו ביניהם את התמונה בכללותה , לא יכולו לדודת לפתרוי פרטיים, ומטבעם של מסירות תאוור שאינו توأم את המציאות, כל איש מספר דברים שונים במידה זו או אחרת.

לסיכום,

ביהמ"ש מקבל את גרסת הנאשמים לפיה טרם תקיפתם את המטלוננים הם אוויימו באמצעות קרש עץ בוער ושברי זכוכית בקבוק וודקה פינלאנדיה, לאור מסירת גרסה זו בהזדמנות הראשונה, לאור קיומם של ממצאים אובייקטיביים בזירה ה证实ים בעמדת הנאשמים ולאור חוסר סבירות גרסת המטלוננים בדבר תקיפה פתאומית , ללא כל התרעה מוקדמת מצד הנאשמים, כאשר אותם מטלוננים מסרו כי ראשיתו של הערב החל בשיחה נעימה עם הנאשם 2.

טענת התביעה כי גרסאותיו של הנאשם 1 הם בדרך ההגזהה . לדוגמה בתיאור שמסר שהכל עוקר-شبוף על רק עץ אחד ניזוק. מכאן מבקשת התביעה ללמידה כי הנאשם 1 הגזים בתגובהו וכי לא נשקפה סכנה ממשית , בפרט תומכת התביעה טענה בדברים שמסר במשפטה בת/נ" אחד רצח לזרוק בקבוק, אחד רצח לתת מכות עם קרש" ומכאן למדעה התביעה כי לא נזרקו בפועל בקבוקים וכי לא אוויימו בפועל וכי זו דרך ההגזהה שלו בתיאורו את האירועים. איini מקבל טענת המשימה. לא נוכחות כי במקרים שהובאו מדובר בהגזהות מצדו של הנאשם, לכל היותר מדובר בקשה שפה, שכן באותו ת/נ בשתי הזדמנויות אחרות טוען הנאשם כי הבקבוק נזרק בפועל (ראה ציטוט דלעיל) ובאשר לטענה "שהכל עkor" , מדובר בדרך תאוור שכונתו היא בכל העץ עkor, מה שאכן ניתן לראות מהתצלומים שהוגשו לביהמ"ש.

מכל האמור לעיל עולה כי ביהמ"ש מקבל גרסת הנאשמים וקובע כי הם אכן הותקפו טרם תגובתם.

זה המקום לציין כי ביהמ"ש לא מצא כל תימוכין לטענת הנאשמים כאשר להתקיימו של סיכון, ומשכך איןנו מקבל טענה זו. כמו כן כפי שכבר צוין , גם הטענה כי האקדח לא יצא את הנרתיק , אינה מתקבלת, ונקבע כי בתום שלב המכות שלפ' הנאשם 1 את האקדח לצורך הרתעת המטלוננים שיישארו בזירה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נורוב ואח'

לאור קביעתי כי הנאים הותקפו טרם נקיית האלים, נדרש ביהמ"ש לבחון התקיימותם של התנאים ל"הגנה עצמית" בהתאם לסע' 34^ו לחוק העונשין.

לשון סע' 34^ו נוקבת בזו הלשון:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהוא דרוש באופן מיידי כדי להזוף תקיפה שלא כדין שנשכפה ממנו סכנה מוחשית של פגעה בחיים, בחירותו, גופו או רכושו, שלו או של זולתו, ואולם אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש אפשרות התפתחות הדברים".

סע' 34 טז מהוועה סייג לתחולת: "הוראות סעיפים 34 ו... לא יהולו כאשר המעשה לא היה סביר בסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה".

להלן רשימת התנאים המctrברים שעל הנאים להוכיח על מנת לחוץ לחוץ בצללה של ההגנה :

- המעשה היה דרוש באופן מיידי – נחיצות איקוטית.
- כדי להזוף תקיפה שלא כדין.
- מעשה התקיפה נשכפה סכנה מוחשית .
- הסכנה שנשכפה הייתה לפגעה בחיים, חירותו, גופו או רכושו.
- האם הייתה התנהגות פסולה מצד המתגונן שהובילה למעשה התקיפה.
- האם מעשה התגוננות היה סביר – נחיצות כמותית.

בחינת התקיימותם של התנאים במקרה שלפניינו

האם מעשה התקיפה מצד הנאים היה דרוש באופן מיידי – מבחון הנחיצות האיקוטית

בספרו על הדין בפלילים- הדין בראוי הפסיקה מצין השופט קדמי כי ההגנה תחול : " רק במקריםubo נדרשת תגובה מיידית להדיפת התקיפה על מנת למנוע מימוש הסכנה הנשכפת ממנה...ואין שחוות להתרגנות "אחרת" לקידום פני הרעה". (על הדין בפלילים – הגין בראוי הפסיקה, ג. קדמי, דיוון, מהדורה חדשה 2004, עמ' 515) או במילים אחרות, נושא השאלה האם האם לתוכף המתגונן הייתה אפשרות לטgart אך זה בחר שלא למשה , או האם הייתה לו האופציה לנקט בפעולה אלטרנטיבית אחרת שאינה כרוכה בתקיפה.

לפי המאשימה, הנאים אינם עומדים בתנאי בסיסי זה.

لتביעה שלושה טיעונים חולפים באשר לאי התקיימותו של תנאי זה :

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-2461 מדינת ישראל נ' נזרוב ואחר'

1. הנאים לא היו צריכים כלל לגשת לעבר המטלונים משעה שנוכחו כי נגרם נזק לע齊ם בפרק. לדידה, משוזיהו הנאים כי נגרם נזק לרכוש, כל שהיה עליהם לעשות הוא להזמין משטרת ולהמתין לבואה, היה עליהם לחייב מילגת עבר החבורה שזוהתה על ידם, כך לגרסתם, חברות שתויים, ומשכך יכולו לחזות פוטנציאלי תקיפה מצדיהם, משניגשו באופן יוזם לעבר החבורה, אזי הסירו מעצם את החלטת ההגנה המדוברת.
2. לחילופין נטען ע"י המאשימה, משעה שהתקרבו הנאים לעבר החבורה ונוכחו כי רוח הדברים מתלהמת ונוטה להסלים לכדי אלימות, היה עליהם לסתור ולא להמשיך להישאר בזירה ולהיכנס לעימות עימם.
3. לבסוף נטען, כי לדידה של המאשימה, משעה שהנאים תקפו את המטלונים בשעה שלא היה שוריים על הארץ, או אז בודאי ובודאי שהנאים אינם עומדים בדרישת הנחיצות, שכן בשלב זה לא נשקפה להם כל סכנת מטעם של המטלונים.

אני מקבל טענת המאשימה כי אסור היה לנאים לגשת כלל אל החבורה. בלשכת, כי הנאים הינו ניצבים לפניו שימושו כמאבטחים באותה העת בפרק ציבורי, כשמטרת נוכחותם היא הרתעה ושמירה על הסדר. קבלת טענת המאשימה, כי משעה שהבחינו כי נגרם נזק לרכוש היה עליהם להזעיק את המשטרה ולהימנע מגע עם החבורה, כמוות כויתור על נוכחות מאבטחים בשטח. באותה מידת ניתן היה להציג מצולמות אבטחה לאורכו ולדרכו של הפרק, כאשר ימודד מאבטחה תכפייתן בעמדת בקרה, בחדר מסגור, ובכל פעם שיבחרין כי מתרחש מעשה אסור, כל שיידרש לעשות הוא ללחוץ על כפתור המזוקה ולהזמין את המשטרה, בעודו מוגן, שמור וUMBODD בחדר הבקרה. כמובן, שאופציה זו אינה מתאפשרת על הדעת, שכן חלק ממנגנון ההרתעה, שבסמו נשבת חברות אבטחה היא הרצון להרתיע וזאת מתבצע אך ורק ע"י קיומם של מאבטחים בשטח.

כמו כן, נקודת נוספת להילכת כאן לשומות הלב, היא העבודה שניי הנאים הגיעו לזרה מאוחר והיו במסגרת סיור סגירת המשמר, במהלך אותו סיור משותף של האחמי"ש – נאים 1 ביחד עם המבטח האחראי על הפרק- נאים 2, הבחינו התניינם במעשה הפסול ומכאן התפתחה התקורת.

טענה נוספת שנשמעה מפי ה התביעה נוגעת לשאלת האם נאים 2 לא נכנסו לסייעו לאבטחה האלית ומשכך לא יוכל לחסוט בצללה של ההגנה. ומה דברים אמרו? לפי עדויות הנאים, שניהם עלו לגבעה על מנת לבדוק בזק שארע, נאים 1 ירד לעבר המטלונים ואילו נאים 2 נשאר על מנת לצלם את הנזק. השלב הבא היה שנאים 2 הבחין, לטענתו שמתקיפים את נאים 1 ולכן הוא ירד למיטה והצטרך לקטטה. כמובן, שטענה זו אינה יכולה להישמע, שכן, נאים 2 אינו עובר אורח שכיר להצטרך לקטטה. אלא המדבר במבטח, שהבחין כי מתקיפים את האחראי שלו, אותו מבטח, נאים 1, שהגיעו לזרה ייחדיו. לא מתאפשרת על הדעת הטענה כי היה עליו להפקיד

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 01-01-24619 מדינת ישראל נ' נזרוב ואח'

את הcolaga שלו, להתבונן מהצד ולהמתין לבואה של המשטרה. המדבר באיש צוות אשר נוכח כי מתקיפים את חברו ומשכך נחלץ להגנתו. לשון הסעיף נוקטת מפורשות במילים "שלו או של זולתו" ומכאן שהנחיצות האיקוטית חלה גם על הנאשם 2 בשלב זה.

באשר לטענותה השנייה של המאשימה, כי משניגשו אל המתלוננים והבחינו בפוטנציאלי ההסלמה היה עליהם לסתות ולא להישאר ולהיחשף לאיום פוטנציאלי, גם טענה זו נדחתת. לפי עדויות הנאים, מיד עם התקרכובתו של הנאשם 1 לעברם של המתלוננים נטל יווסף את קרש האש הבוער ונופף לעברו ואילו סאמר ניפץ בקבוק הווודקה והשליך לעבר הנאשם 1. כמו כן, גם עדי התביעה, שנקבע כבר כי גורסתם אינה תואמת את שארע בשטח בגין תקיפת המאבטחים, כולל מצינעם כי המדבר באירוע קצר וכי המכות החלו מיידית. נטל ההוכחה רובץ על כתפי הטוענים להגנה, הנאים טוענו כי מדובר בתגובה אלימה מיידית מצד המתלוננים וכי לא הייתה להם אופציה אחר. מנגד, עמדו גרסאות המתלוננים שנדחו, בكونסטולציה ראייתית כזו, נראה כי הנאים עמדו בנטול והוכיחו כי לא הייתה להם הזדמנות לסתות. זה המקומן לציין כי אין חולק כי חלק מהמתלוננים עזבו את הזירהטרם הגיעו המשטרה, וכי אין חולק כי כל האירוע האלים לא נמשך זמן רב, וכי הנאשם 1 צעק לעבר המתלוננים "לא לוז", המשטרה בדרך. מפעולה זו ניתן ללמוד כי ברגע שבו הנאשם 1 חש כי לא נש��ת לו סכנה ממשית הוא חדל מפעולה אלימה והחל לפעול במדרג נמוך יותר של אלימות-אים באקדח שלא יוזו, גם אם זה לא מומש, שכן נתן להם לעזוב, מי שרצה- הlek בפועל. ניוד זה בין מבחר של פעולות מראה על שיקול דעת והתאמת פעולותיו לסייעו שחש באותו רגע. תחילת חש איום – ולכן פעל לניטרולו, בדרך המיידית שמצו לנכון, וכשנוכח שהאים המיידי פחת, החליף מגנתו ומיתנה בכך שחדל בפעולות אלימות והחל בפעולות הרתعتיות, ללא מעות אפשרת עזיבה מהמקום.

באשר לטענותה الأخيرة של המאשימה, כי לא ניתן לטעון כי התקיימה נחיצות איקוטית שעה שהמתלוננים היו על הארץ, וכי נשמעו עדויות כי הנאים חבטו בהם כשהלה היו על הקרקע. ראשית יש להבהיר מה בין שני הנאים. מכל העדויות שהובאו לבית המשפט, לא מצאתי כי קיימות ראיות לכך כי הנאשם 1 חבט/ בעט באחד המתלוננים בעודו שרוי על הארץ. לעומת זאת, באשר לנאים 2, קיימות מס' עדויות של המתלוננים הטוענים כי הוא ומאבטח שלishi, בעטו בויסוף ובسامר בעודם על הארץ. זה המקומן להזכיר כי גורסתם של המתלוננים באשר למאמטח שלישי הוכחה בודאות כבלתי נכונה. משכך משקל עדותם כי הנאשם 2 בעט בשני המתלוננים בעודם על הארץ הוא נמוך. אך גם אם יצא מתווך נקי הנחה כי אכן הנאשם 2 בעט במתלוננים בעודם בארץ, יפים לעניין זה שני מראוי מקומות:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזrob ואח'

בע"פ 95/1713 פוליס פליידמן ס' מ"י (נ) 265 נקבע: " אכן יש נסיבות שבהן אין מקום לפצל למרכיביה 'סדרת מעשים' שעושה אדם במסגרת 'הגנה עצמית' [כגון: תחילת מסובב את ידו מהזיקת הסיכון של תוקף ואח"כ דוקר אותו]...אך זאת...באשר המתוגן באספקט לריה שלו, כאמור שהגנתו אינה שלמה כל עוד לא הושלמה סדרת המעשים כולה; ואמונה זו אינה בלתי סבירה..." (הדגשה שלי - צ.ג.).

בת"פ 10/07/10 מדינת ישראל נשי דרום נקבע: "קשה מלאכתו של ביהם"ש הנדרש לנתק את האירוע ולקבוע מהו הרגע הנכון בו היה על הנאשם המותקף לעזר את מעשה הדיזפה שלו, בטרם יhoffך למעשה תקיפה, עליו לא יוכה להגנה, והכל בשים לב למהירות בה התרחש האירוע, לתנאי הלחץ בהם היה נתנו במהלך האירוע..." (הדגשה שלי - צ.ג.).

כל האירוע נמשך דקות בודדות, לא ניתן לנתק בצורה דיקוטומית ומלאכוטית מעשים שהתרחשו בסיטואציה חז, במקביל, באירוע רב משתפים. בדיעבד, קלה האבחנה בין סכנה הנש��ת מאדם עומד לבין סכנה הנש��ת מאדם שרווע על הארץ, אולם בזמן אמת, בסיטואציה נתונה, קיימת אינרציה שלא ניתן להתעלם منها. ראוי להציג כי המתלוננים עצם טוענו כי הנאשם 2 היה הרגה פחות דומיננטי מנאשס 1 וכי כל פעולותיו היו אותן שתי בעיות (הגס שנאשס 2 עצמו מותאר פעולות רבות יותר). לאור כל אלו, אין בידי לקבוע כי שתי הבעיות שמיוחסות לנאשס 2 בכתב האישום, בעוד המתלוננים היו על הארץ, היו בשעה שזה לא חס איום ממשי ומידי וכי היו בידו דרכים אחרות לפעול.

סיכום של תנאי זה, הנאים עמדו והוכחו התקיימותו במקרה שלפניו.

האם תקיפת המתלוננים עונה על הדרישה של "תקיפה שלא כדין"

לפי הפסיקה, "לביטוי "תקיפה" יש משמעות רחבה במידה מסוימת מזו שיש לו בסעיף 378 בחוק העונשין; שהרי הוא כולל גם את השלב שלפני המגע בפועל עם התוקף..." (מתוך על הדין בפלילים, ג. קדמי, דיוון, מהדורה חדשה 2004, עמ' 518)

לאור קביעתי מוקדם בדבר דחיתת גרסת המתלוננים וקבלת גרסת הנאים לפניה המתלוננים תקפו הנאים באמצעות קרש עז בורר ושברי בקבוק ודקאה. הרי שתנאי זה מתקיים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-2461 מדינת ישראל נזrob ואחר'

האם נשקפה לנאים סכנה מוחשית

"הדבר "סכנה מוחשית"- מבטא את אופיו של הסיכון הטמון בתקיפה, כסיכון ממשי העומד להתרחש; להבדיל מסיכון ערטילי, שהוא בחזקת أيام 'רחוק'; לחזור ולהציג: "סכנה מוחשית" – בעת עשיית מעשה ההגנה; כאשר במקומות שבו, מסיבה זו או אחרת, משתנה מצב הדברים ושוב לא קיימת "סכנה מוחשית", נשמט הבסיס מתחת לזכות ההגנה העצמית." (שם, עמ' 519)

גם כאן, טענות המאשימה כי התנאי לא התקיים. לפי המאשימה, גם הנאשם 1 וגם הנאשם 2 הקדימו תרופה למכה, ולא הגיעו לאלימות שננקטה כלפייםם בפועל. המאשימה הפנתה בסיכוןיה לדברי הנאשם 1 במשפטה: "מה אני צריך לעשות? לחכות עד שתיתנו בקבוק בראשי", כמו כן, הפנתה לדברי הנאשם בביהםיש', עמ' 101 ש' 4: "יכלו לעשות עלי ועל רומן לינץ'" мало למדת התביעה כי המתלוננים יכולו אך לא עשו בפועל ומשכך לא נשקפה סכנה מוחשית וממשית לחייהם.

עוד טענה המאשימה כי המנייע לפעולות הנאים הוא הלחץ כי יופטרו מעבודתם בעקבות הנזק ברכוש הפארק, ولكن הגיבו באלימות כפי שהגיבו מתוך איבוד שליטה ולא מחשש לחייהם.

לאור קביעתי בדבר קבלת גרטת הנאים באשר לאים בשברי זכוכית וקרש עצ בוער, אני דוחה טענת המאשימה כי הנאים פעלו מתוך מתח לחץ. כמו כן, אני דוחה טענת המאשימה כי דבר באימים מצד המתלוננים שלא התרחשו, או איוםים אמורפיים. הנאים היו חשופים לסכנה מיידית ומוחשית הן משברי בקבוק והן מקרש עצ בוער. שני כלים אלו כל אחד לחוד מהווים איום ממשי על גופו של אדם, כל שכן, כשהניהם מופעלים יחדיו ובמקביל, משכך, אין ספק כי נשקפה סכנה מוחשית לחייהם של הנאים.

לא מצأتي כל אינדיקציה לכך כי הנאים פעלו מתוך מצוקה וחושש לעבודתם אשר הוביל לחתמות ואיבוד שליטה שבקבותיהם והחלו מכית במתלוננים. מדובר הוא בתגובה לאים על חייו של הנאשם 1 תחילה ולאחר מכן גם ב הנאשם 2.

האם היה חשש לפגיעה בחיותם, בחירותם, בגופם או ברכושם של הנאים

כפי שנקבע, היה חשש לפגיעה בגופם של הנאים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 01-01-24619 מדינת ישראל נזrob ואח'

האם הייתה התנהגות פסולה מצד הנאים שהובילה למעשה תקיפתם ע"י המתלוננים לא מצאת כל טענה או אינדיקציה לכך שהנאימים באיזשהו אופן נהגו בחטנהגות פסולה שהובילה לתקיפתם ע"י המתלוננים.

סבירות מעשה ההתנהגות מצד הנאים – מבחן הניחות הכתומית- פרופורציונאליות

"על פni הדברים, מתקדת המגלה הקבועה בסעיף זה בהבתחה שמעשה ה"הגנה העצמית" לא יגרום לרעה גדולה יותר מזו שהמתגון ביקש למןעו." (שם, עמ' 23)

בע"פ 1520/97 חדד מורייס ע"מ"י, נה(2) 353 חוותים על הקביעה ב ע"פ 90/90 : "הסבירות במוחות נקבעת על סמך מבחן אובייקטיבי, אף מי ש מבחינו הסבירתיות סבר כי הוא מן עצמו ובמצב הפחד בו היה שרווי המשיך לתקוף את מי שביקש ליטול את חייו... לאחר שהסקנה חלה, נושא באחריות למותו התוקף. יחד עם זה...סבירות ההתנהגות נקבעת על סמך הניסיבות הקונקרטיות של כל מקרה וקרה, שבגדמו נתונים את הדעת למצב הלחץ והמצוקה שבו נתון התקף".

לידיה של התביעה, תנאי זה הוא התנאי המרכזי שלא קווים ע"י הנאים במקרה שלפניינו, אשר בגיןו לא ניתן לאפשר לנאים להשות בהגנת "ההגנה העצמית".

התביעה גורסת כי כאשר מחד קיימים מתלוננים, אשר אחד מהם גולגתו נופצה והאחר לסתו נשברת ושינויו ניזוקו ומайдך קיימים נאים אשר לא ניזוקו כלל ולא נדרש לכל טיפול רפואי, לא יכול תנאי הפרופורציונאליות להתקיים.

כמו כן, מפנה התביעה לתיאוריו של הנאים 2, אגראפים, עיקום יד, תפיסת והפלת ריריצה וسؤالת האם כל פעולות אלו נוחצות על מנת לנטרל את הסכנה המיידית?

המבחן הוא מבחן של סבירות אובייקטיבית תחת מעתה הניסיבות הסובייקטיביות של המקרה.

באם נסה לשים עצמנו בנסיבות של הנאים 1, אשר הגיע לעברה של חבורה המונה ארבעה גברים ושתי בחורות, בעקבות צפייה במעשה ואנדלים שביצעו, מה שמאotta בלבו כי מדובר בחבורה שאינה ששה לסדר ומשמעות, אלא נהפוך הוא, אין להם מORA, קיימות אינדיקציות לכך כי מדובר בחבורה שזה עתה שתתה אלכוהול, ולכן הם עלולים לאבד שליטה ביתר קלות, אחד הגברים נוטל קרש עץ בוער ומנווף לעברו ואילו אחר לוקח בקבוק וודקה, שוברו, מאיים להשתמש בשברים אלו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזروب ואח'

נגדו ובסתומו של דבר משליך הבקבוק לעבר הנאים 1- זו הסיטואציה מולה ניצב הנאים 1 בטرس התל לפעול. כמו כן, ראוי להזכיר כי המדווח בסביבה בה האלים אינה זורה, אלא הינה עניין שבוגריה. כל אלו היו במוחו ובליבו של הנאים 1 טרם נקט בעולותתו. מלול זאת, מה היו אותן פועלות? הנאים 1 הפעיל את יוסוף על הארץ, הנאים 1 טען הן במשטרת והן בכיהמ"ש כי השתמש בטכנית מגיונדו כדי להפעיל ובעקבות הנפילה נחבט יוסוף בראשו, מה שגרם לנזק. לעומת זאת, כל המתלוננים טענו כי הנאים 1 הילם ביוסוף בפניו. ביהמ"ש דחה את הטענה כי הנאים 1 השתמש באקדח לצורך הכתת מי מהמתלוננים.

כמו כן, טען הנאים 1 כי גם אמר הפעיל על הארץ, אך סאמר והמתלוננים טענו כי נתן לו אגרוף אשר בעקבותיו סאמר נפל. ואלא טען כי גם הוא קיבל מכח מהנאים 1. מיד לאחר מכן הנאים 1 שלף האקדח וצעק: " לא לוז, המשטרה בדרך" ולאחר מכן לא נקטה כל אלימות וחילק נכבד מהמתלוננים עזבו את הזירה.

utschat Rishok haGulgulat shel Yosof, ngermaha matzaah mahchavata otteha kibl mahfagia b'shatat hamidracha, matzaah mahnfilah mamecha shantun lo hanaim 1. Yichud um zot, la nitun letuun ci hanaim 1 nakt clafio baAlimot shainah proforatzionait laiyom sheshkaf minu. hanaim 1 hih chush lihikrot vlokbel mache b'amzutot karsz uz bouer, otteha hachzik yosof, vbaamzutot aiym ul hanaim.

גס באשר למכה אותה קיבל סאמר, אומנם הנזק הוא חמוץ, יחד עם זאת, בל נשכח כי אין מדובר בסדרת מכות אלא מכה אחת שגרמה, אומנם נזק רב, אותה מכח הייתה בידים חשופות, ללא שימוש בשום נשך קר או חם, לעומת זאת, סאמר איים על הנאים בשברי זוכחות ואף השлик לעברו את הבקבוק, זהינו החל למשアイומו.שוב, גם כאן, לא נוכחתי כי הנאים 1 נקט באלימות מופרזת.

באשר לואליד הנ"ל לא נזוק במידה כזו שמצויק קביעה כי הייתה פה חריגה מכל פרופורציה. באשר לנאים 2, המתלוננים עצם אינם מייחסים לו יותר ממש בעיות ספורות (ראה עדותה של מורה) שוב, אין מדובר בחריגה מפרופורציה, הגם שלטענתו נקט באלימות נוספת, גם התיאורים אותו מסר, היו כאמצעי הגנה לנטרול סכנה.

שוב, ראוי להציג, כי המשך פעולותיו של הנאים 1 הם האינדיקטיה הטובה ביותר לכך שהנאים פעלו בהתאם לנתונים בשטח ובהתחשב לסכנה אותה חש בכל שלב וכי לא נקט באלימות עודפת. מעצם העובדה שאין מדובר באירוע של אלימות מתמשכת, אלא מדובר באירוע נקודתי של דקות ספורות ולא זו בלבד אלא גם בכך דקות אין מדובר בנסיבות מתמשכות אלא נקיטת אמצעים שונים בכל שלב, ניתן להיווכח כי הנאים התאימים פעולותיו לנסיבות שבזירה ולא فعل בזירה גורפת ונטולת רسان או ביקורת. בתחילת תחילת האירוע, בשלב בו חש את האיים המוחשיים ביותר, אז נקט באלימות, לאחר מכן, כאשר נוכח כי הסכנה המיידית והמוחשית לשלומו ולגופו חלפה, חדל לנקט באלימות ועבר לאמצעי של הרתעה, שלף האקדח וצעק לעברים: " לא לוז,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

22 בדצמבר 2010

ת"פ 10-01-24619 מדינת ישראל נזروب ואח'

המשטרה בדרכ" ו אף כאשרו לא שמעו לו ועזבו את הזירה הוא לא פעל בצורה אקטיבית ועשה שימוש באקדח שטמלה היה שלוף, אלא נתנו להם לעזוב, על מנת לא לגרום להסלמה. כל אלו הם הוכיחה הטובה ביותר לכך שהנאים פעל במידתיות הרואיה, והפעיל שקי"ד תוך בחינת המצב בכל רגע נתון ופעל לא מתוך רצון נקם, או לשם ההכחאה בלבד, אלא בהתאם לנסיבות שהיו בזירה.

מכל האמור לעיל עולה כי הנאים שלפנינו לא נקטו באלים העולה במידה מסוימת לשכנה שנשכהם לגופם מצד המתلونנים.

לאחר בחינת תנאי החוק להגנה "הגנה עצמית" נוכח ביהמ"ש כי הנאים עמדו בכל תנאי מתנאי החוק ובשל כך זוכים הם לחסותו תחת הגנתו.

לאור האמור לעיל, אני מזכה את הנאים מהعبירות שיוחסו להם בכתב האישום.

זכות ערעור לתביעה תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום טו בטבת, תשע"א (22 בדצמבר 2010) במעמד הצדדים.

צבי גורפינקל, שופט